

Ozon općenito

Ozon je primjećen još 1783. godine. Međutim imenovan je od strane Christian Friedrich Schoenbeina tek 1840. godine. Dobio je ime po grčkom nazivu za neugodan miris - *ozein*, zahvaljujući neobičnom mirisu koji nastaje kod udara groma za vrijeme jakih oluja, iako taj miris ne dolazi od samog ozona, već od elektrona koji se oslobađaju za vrijeme brzih kemijskih promjena. U umjerenim koncentracijama ozon ima jedva zamjetan miris, dok u većim koncentracijama njegov miris podsjeća na miris sumpora. U plinovitom stanju je svjetloplave boje. Na temperaturi ispod $-112\text{ }^{\circ}\text{C}$ formira plavu tekućinu, a na temperaturi ispod $-193\text{ }^{\circ}\text{C}$ tamnoplave kristale. Formula mu je određena tek 1863. godine.

Po kemijskom sastavu ozon je alotropska modifikacija kisika. Za razliku od stabilnije, češće, dvoatomne molekule kiska - O_2 ozon je troatomna molekula - O_3 . Zbog svoje strukture ozon je vrlo moćan oksidans. Nestabilan je, i u atmosferi ima kratko vrijeme poluraspada. Prelazi u stabilniji oblik dvoatomne molekule u reakciji koja teče brže pri nižem tlaku i višoj temperaturi.

U višim slojevima atmosfere (iznad 20 km) ozon sprečava štetno UV zračenje na putu prema Zemljinoj površini. U stratosferi filtrira zračenje valnih duljina kraćih od 320 nm, kojeju većim količinama šteti većini živog svijeta .

U nižim dijelovima atmosfere (troposferi) ozon je jedan od načina za detekciju zagađenja jer nastaje između ostalog i kao produkt reakcija otrovnih plinova iz industrije. U kontaktu s dušikovim oksidima čini jedan od sastavnih dijelova gradskog smoga. Također nastaje i kao produkt električnog pražnjenja u atmosferi (munje) ili kao produkt djelovanja jakog elektromagnetskog zračenja. Jedan od uobičajenijih načina izražavanja ukupne količine ozona u atmosferi su Dobsonove jedinice. Također se mjeri u ppm (parts per million) jedinicama te masenom udjelu u volumenu zraka. Neke vrste električne opreme također generiraju znantne količine ozona. Tu su fotokopirni aparati, laserski printeri, televizijski aparati itd..

Ozon je danas u širokoj upotrebi u industriji za sterilizaciju i izbjeljivanje. Za razliku od klora kao agensa za pročišćivanje bazena i vode ozon ne radi otrovne spojeve s organskim molekulama i ne zaostaje u vodi nakon sterilizacije.

U medicini se koristi kao agens za sterilizaciju operacionih dvorana, kao supstanca koja je sposobna promijeniti ravnotežu antioksidanasa i prooksidansa u tijelu. U tijelu se aktivni kisik

proizvodi uz hipokloritni ion u bijelim krvim zrcima, gdje je jedan od načina za zaustavljanje i suzbijanje infekcije.

Ozon i medicina

Pozitivan utjecaj ozona na ljudsko zdravlje nije nova stvar. Ozon je na različite načine korišten još od polovice 19 st. u medicinske ili higijenske svrhe. Prvo spominjanje ozona u terapijama u medicinskim časopisima seže još u 1920. godinu u britanskom medicinskom časopisu *The Lancet*

Znanstveni radovi koji potvrđuju njegov učinak na cijeli spektar bolesti, od obične prehlade preko raznih drugih virusnih i malignih oboljenja, u današnje vrijeme se broje u tisućama.

Tijekom vremena ozon se dobivao na nekoliko načina: metodom iskre (na slici Teslin model), UV zračenjem, hladnom plazmom. U današnje vrijeme postoje i naprednije varijante proizvodnje ozona direktno na mjestu oboljenja ili povrede.

Ozon je visoko reaktivna molekula koja pokazuje odlične baktericidne, fungicidne i antivirusne osobine. Njegova uporaba u medicinskoj terapiji pokazala se posve sigurnom s gotovo nikakvim nuspojavama i negativnim utjecajima na ljudsko zdravlje. Oksigenacija tkiva ozonom ne koristi se samo u medicinske već i u kozmetičke svrhe kod tretmana bradavica, madeža i sl..

Znanstvena podloga koja objašnjava utjecaj biooksidativnih terapija u koje spadaju terapija ozonom i vodikovim peroksidom je relativno jednostavna. Veliki broj bolesti nastaje naime zbog nakupljanja toksina u tijelu, koje su u normalnim uvjetima oksidirane kisikom. Uz dovoljnu količinu kisika organske tvari razgrađuju se do ugljikovog dioksida i vode, molekula koje organizam bez problema izbacuje iz tijela. Međutim, u stanju hipoksije, nedovoljne opskrbljenosti tkiva kisikom (zbog pušenja, loše ishrane, konzumacije alkoholnih pića, bolesti, stresa, nepravilnog disanja itd.) toksini se nakupljaju u tkivu i ometaju normalan rad organizma. Dodatnim uzimanjem aktivnog kisika u organizam čiste se nakupine toksina i omogućava normalan rad organizma. Stanje hipoksije također podržava rast anaerobnih patogenih organizama koji u toj okolini imaju povoljno okruženje za život i rast.

Jednom kad uđe u organizam, ozon u obliku aktivnog kisika i nusprodukata svog raspada u

organizmu (O_3 , H_2O_2 , O^-) dolazi u kontakt s anaerobnim organizmima i zaraženim stanicama, te ih uništava ne škodeći pritom zdravim ljudskim stanicama. Bakterija naime ima oko sedamnaest puta slabiji metabolički potencijal od čovjeka. Kao takva ne može producirati dovoljni antioksidativnih enzima kao što su npr. katalaza i drugi, koji su u stanju reducirati aktivne vrste kisika na kontrolirani način i time umanjiti štetnost po stanicu. Granulociti, stanice koje se pojavljuju na mjestima infekcija, koriste vodikov peroksid (jedan od produkata raspada ozona u tijelu) kao prvu liniju obrane od zaraze.

Ove tvrdnje o djelovanju ozona možemo sažeti u nekoliko glavnih točaka na sljedeći način:

1. Ozon potiče proizvodnju crvenih krvnih stanica čime omogućuje veliku koncentraciju kisika u krvi dugo vremena po završetku terapije.
2. Povišuje razinu interferona do 9 puta.
3. Potiče stvaranje TNF-a (tumor necrosis factor).
4. Potiče izlučivanje IL-2, jednog od glavnih faktora imunološkog odgovora.
5. Ozon je izuzetno jak baktericid. Metabolizam većine bakterija nema ni približno takav antioksidativni potencijal kao ljudska stanica, što ih čini izuzetno ranjivima na čak i niske koncentracije ozona. Tek nekolicina bakterija može preživjeti u okolini s iznad 2% ozona.
6. Ozon je jako fungicidno sredstvo.
7. Ozon je antivirusno sredstvo. Napada viruse direktno, ciljajući njihovu "reproduktivnu" strukturu. Ujedno napada i zaražene stanice koje pod teretom bolesti nemaju toliki antioksidativni potencijal, te ih tako uništava.

8. Ozon utječe na razvoj i širenje raka. Stanice koje se brzo dijele, poput stanica raka izuzetno su osjetljive na prisutnost ozona zbog toga što većinu svoje aktivnosti za vrijeme dijeljenja ne mogu usmjeriti na obranu stanice od oksidansa..

9. Ozon može očistiti arterije te ublažiti i izliječiti bolesti srca i krvnih žila razlažući naslage u žilama.

10. Ozon povećava fleksibilnost i broj krvnih stanica čime se poboljšava oksigenacija tkiva i do nekoliko tjedana nakon terapije.

11. Ozon ubrzava ciklus limunske kiseline (Krebsov ciklus) poboljšavajući glikolizu i samim tim pospješujući uporabu energije u organizmu.

12. Ozon pojačava antioksidativni enzimski mehanizam.

13. Ozon razgrađuje otrove i produkte raspada nafte čime se otvara mogućnost uporabe ove tehnologije u ekologiji.

Jasno je da ozon kao takav ima učinak na vrlo širok spektar bolesti i da djeluje na više načina. Preko stvaranja nepovoljne atmosfere za razvoj patogenih organizama, jačanjem imunološkog odgovora, te direktnim utjecajem na patogene organizme koji se zateknu u tkivu. Teško je nabrojati sve bolesti kod kojih se ozon pokazao učinkovit. Terapija ozonom u ovom trenu priznata je u preko 15 zemalja i od svih pacijenata koji su prošli neku vrstu terapije ozonom nije zabilježena niti jedna smrt ili iole teža posljedica kao nuspojava terapije. Primjena je raznovrsna i kreće se od bakterijskih i virusnih bolesti, pa do regeneracije tkiva kod slučajeva discus hernie u ortopediji.

Popis samo nekih bolesti kod kojih biooksidativna terapija ozonom pokazuje utjecaj: kardiovaskularne bolesti i problemi s cirkulacijom, artritis, maligni tumori, rak, limfomi, leukemija, hepatitis, Epstein-Barr virus, herpes, akne, upale, gljivice, rane i opekotine, alergije, reuma, gangrena, dermatološke bolesti itd.

Imajući u vidu znatno povećanje ugljičnog dioksida u zraku u toku nekoliko prošlih desetljeća

(preko 20%) i značajno smanjenje udjela kisika nije čudo da porast broja oboljelih od raka i sličnih malignih bolesti vrtoglavo raste iz dana u dan. Indikacije nedovoljne oksigenizacije tkiva su brojne što terapiju ozonom čini važnom karikom u modernim terapijskim metodama. Postoje različite metode primjene ozona; npr. rektalna insuflacija, kojom se pacijentu kroz cjevčicu ozon dovodi u tijelo, ozonski šatori i ozonske saune, gdje se ozon apsorbira kroz pore na koži, autohemoterapija, koju su Njemci koristili još davno, tako da se pacijentu uzme dio krvi, ozonizira ga se, i vrati natrag u krvotok, i možda najjednostavnija metoda - pijenje ozonizirane vode.

Ozon se također može koristiti i kao sredstvo za sterilizaciju instrumenata u medicini.

Bio bi propust ne spomenuti i druge mogućnosti uporabe ozona; kao sterilizator na farmama, sterilizator vode i zraka, u industrijskim postrojenjima, restauraciji nakon požara, kemijskoj sintezi, u sustavima za hlađenje, održavanje tla, ekologiji, zbrinjavanju otpadnih voda itd.

Aktivni kisik

U današnje vrijeme, koncentracija kisika varira između 19.5% i 21%. Još prije kojih 60 godina, švicarski znanstvenici su izmjerili koncentraciju kisika oko 22%. Studija istraživanja tla ukazuje da je u prehistorijskom razdoblju udio kisika u atmosferi bio oko 30%. Međutim u slijedećih 20 miliona godina udio je pao na 12%. U tom razdoblju izumrlo je preko 80% svih biljaka i životinja na Zemlji. Dok je pad od 18% u 20 miliona godina popriličan šok za kompletnu biosferu, sličnu stvar možemo ustvrditi i za pad od 2-3% u približno 60 godina. Te činjenice otvaraju novu dimenziju u kojoj trebamo promatrati tehnologije bazirane na aktivnom kisiku.

Što je aktivni kisik?

Kisik kojeg udišemo je u vrlo stabilnoj dvoatomnoj formi. Ogromna većina kisika u donjim dijelovima atmosfere je u tom stabilnom obliku.

Slika 1. Lewisov prikaz dvoatomne molekule kisika.

Kisik u atomarnom stanju u vanjskim orbitalama ima 6 elektrona. Da bi bio stabilan potrebna su mu još dva elektrona. Njih dobija u molekuli kisika gdje ima dva zajednička elektronska para kojima čini dvostruku kovalentnu vezu. Iz tog razloga molekula kisika je vrlo stabilna što je i uzrok njene učestalosti u prirodi. Međutim nas zanima jedna nestabilnija alotropska modifikacija kisika - ozon.

Slika 2. Lewisov prikaz ozona

Chapmanov ciklus:

1. $O_2 + h\nu \rightarrow 2O$ ($O + O$) - Energija u obliku fotona (185 nm) donosi energiju za razbijanje inače stabilne molekule kisika i stvara visoko reaktivni monoatomni kisik. Ostatak energije je prenesen na kisik kao kinetička energija.
2. $O + O_2 \rightarrow O_3$ - Atom kisika reagira sa molekulom kisika i stvara ozon.
3. $O_3 + O \rightarrow 2O_2$ - Ozon se spontano raspada na stabilniju dvoatomnu molekulu.

Promatrajući strukturu ozona vidimo da je dio molekule zadržao stari elektronski ustroj, međutim i da je treći kisik "posudio" jedan elektron od središnjeg atoma kisika time destabilizirajući molekulu i čineći je na tom dijelu negativnom. Ta destabilizacija kao posljedicu ima visoku reaktivnost molekule koja je drugi najjači poznati oksidans u prirodi iza fluora. Taj dio je i ključan za razumijevanje pojma aktivirani kisik. Naime pri reakciji taj treći atom se oslobađa i odgovoran je za oksidaciju.

Kada se ta visoko reaktivna molekula sudari sa bakterijom, aktivni kisik koji se u tom trenu stvara raspadanjem ozona proizvede kinetičku energiju i oksidativni potencijal koji razara staničnu stijenku uzrokujući pojavu koja se zove liza stanice. Bitna je rezidualna koncentracija ozona tj. dio ozona koji ne reagira sa okolinom odmah nakon aplikacije. Uspješnost terapija ovisi o koncentraciji rezidualnog ozona. U jednoj studiji kod koncentracija od oko 550 mikrograma u metru kubičnom u sat vremena ozon je uklonio 99% bakterija. Za razliku od klora koji da bi pokazao djelovanje mora proći staničnu stijenku, za ozon to nije nužno što ga čini znatno jačim baktericidom. Kod virusa zamijevamo sličan efekt.. Ozon razbija lipidne molekule na mjestima

višestrukih veza. Jednom kad je kapsida razbijena virus više ne može biti aktivan. Kod "golih virusa" ozon djeluje stvarajući protein hidrokside i hiperoksidge neutralizirajući virus. Virusi nemaju nikakvu obranu protiv oksidativnog stresa. Uprkos tome šta gljivice imaju određenu zaštitu za oksidativni stres ona općenito govoreći nije dovoljno jaka za dugotrajniju rezistenciju. Svojstva aktivnog kisika omogućuju ozonu da oksidira sve metale osim zlata, platine i iridija, da razbija toksične molekule i čisti hranu i vodu od aditiva i antibiotika. Ozonizirana voda može poslužiti za dekontaminaciju voća i povrća.

Dok je jaka moć ozona i aktivnog kisika kao oksidativnog sredstva priznata ona je istovremeno i dio razloga zašto je često spominjan u negativnom kontekstu u medicini, vrlo često bez osnova. Obično se kritizira inhaliranje ozona kao nečeg potencijalno vrlo opasnog za plućno tkivo. Međutim činjenica je da ta ista vrsta terapije za sad nema negativnih nuspojava. Također je zanimljiva činjenica da je ozon za razliku od *in vitro* uvjeta gdje se ponaša kao šta se od njega i očekuje - dakle jaki oksidans, *in vivo* ponekad ponaša kao antioksidans, npr kod fibromialgije i CFS-a (chronic fatigue syndrom). Često se o ozonu priča i u kontekstu slobodnih radikala. Slobodni radikali kao uobičajeni u biokemijskim reakcijama su generalno govoreći loši za metabolizam, međutim pojam slobodnog radikala obuhvaća vrlo široki dijapazon reaktanata. Kisik u singletnom stanju gdje mu fali jedan elektron je moćan radikal koji u organizmu ima ulogu neutraliziranja ostalih slobodnih radikala. Dok ljudska stanica ima glutation peroksidazu, super-oksid dismutazu, katalazu, i reduktazu kao enzimski štiti od tog oblika radikala, razni toksini, virusi i bakterije nemaju te bivaju uništeni. U stvari, ne postoji niti jedna studija koja bi dokazala da ozon u formi aktivnog kisika radi bilo kakvu štetu kao slobodni radikal u organizmu. Čak staviše pokazao se bezopasan po čovjeka u koncentracijama daleko višim od praga koji je preporučen kao maksimalan dozvoljen. Posljedice podoksigeniranosti kisikom su puno jasnije i dokazanije. Ako količina kisika dostupna stanici padne od 40% uobičajene, stanica se prisiljena prebaciti na inferironiji način preživljavanja - fermentaciju. Stanica tad ne upravlja svojom replikacijom. ATP koji se proizvodi je inferioran po kvaliteti i količini te kao produkt nastaje laktatna kiselina i ugljični monoksid. Kisela okolina koja nastaje kao posljedica može biti signal T-stanicama da počne oslobađati faktore rasta. Tako stimulirane anaerobne stanice se mogu početi razmnožavati bez kontrole i time značajno povećati opasnost od raka. U prisutnosti parazita koji svojim djelovanjem sam po sebi snizuje pH ta šansa je još veća.

Istraživanje o učincima aktivnog kisika na stanicu možemo podijeliti na glavna područja djelovanja.

Inaktivacija bakterija, virusa, gljivica i protozoa.

O učincima smo već govorili. Ozon je jedan od najjačih poznatih baktericida.

Poboljšavanje cirkulacije

Kod bolesti vezanih za cirkulaciju, agregacija eritrocita sprječava normalan protok krvi kroz kapilare i onemogućava apsorpciju kisika zbog smanjene površine djelovanja. Ozon reducira ili onemogućava agregaciju i vraća fleksibilnost crvenih krvnih stanica. Oksigenacija tkiva povećava lokalni parcijalni tlak kisika i smanjuje viskozitet. Ozon također oksidira i naslage u žilama te omogućava razbijanje toksina i pročišćavanje krvožilnog sustava.

Stimulacija metabolizma kisika

Aktivni kisik povećava brzinu glikolize u crvenim krvnim stanicama. To dovodi do stimulacije 2,3-difosfoglicerata što kao posljedicu ima povećanje količine kisika otpuštenog u okolno tkivo. Također, Krebsov ciklus je podržan zahvaljujući povećanoj oksidativnoj karboksilaciji piruvata što kao posljedicu ima stimuliranu proizvodnju ATP-a. Ozon također ima ulogu u povećanju količine NADH te na taj način oksidira citokrom C. Također dolazi do stimulacije proizvodnje raznih enzima koji imaju ulogu kod neutralizacije slobodnih radikala. Proizvodnja prostaciklina je također stimulirana ozonom.

Stvaranje peroksida

Ozon reagira sa nezasićenim masnim kiselinama u fosfolipidnom dvosloju te na taj način stvara perokside. Postoji sinergistički efekt sa peroksidom nastalim unutar stanice. Lipidna peroksidizacija proizvodi alkoksil i peroksil radikale, singletni kisik, ozonide, karbonide, karbonile, aklane i alkene.

Disolucija malignih tumora

Ozon inhibira metabolizam tumora. Uz to, oksidira vanjski lipidni sloj te uništava stanice raka putem lize stanice. Ozon stimulira konverziju arginina u citrulin, nitrita u nitrate pomažući na taj način fagocitima u borbi sa tumorom. Ti isti fagociti proizvode perokside i aktivni kisik za svoje djelovanje.

Aktivacija imunog sustava

Ozon stimulira proizvodnju interferona i TNF-a (human necrosis factor) te interleukina 2. Interleukin 2 pokreće čitavu kaskadu drugih imunoloških reakcija.

Elektromagnetska ozonoterapija

Dok sam učinak ozona je pozitivan, način aplikacije je ono šta je često predmet rasprave. Elektromagnetska ozonoterapija je suštinski drukčija od tradicionalnog načina aplikacije. Postoji niz potencijalnih problema vezanih uz aplikaciju ozonom. Rektalna insuflacija primjerice aplicira ozon u visoko aerobno područje gdje živi dio aerobnih bakterija od kojih čovjek ima koristi, također to visoko acidno područje. Ozonske saune znaju izazivati nekontrolirani svrab po cijelom tijelu. Autohematerapija zbog heparina dodanog u krv radi spriječavanja grušanja zna izazvati krvarenje ukoliko se nakon aplikacije pacijent povrijedi. Elektromagnetska ozonoterapija ekscitira rezidualni kisik koji je već prisutan u stanici na mjestu aplikacije i time izbjegava realne probleme koji se dešavaju pri unošenju kisika u organizam.

Ozon i ekologija

Ozon se u prirodi neprestano stvara i razgrađuje u količini od 300 000 000 tona na dan, najviše u visokim slojevima atmosfere gdje zajedno s kisikom, čiji su jedini proizvođači na Zemlji biljke i vodeni mikroorganizmi, štiti Zemlju od štetnih UV zračenja, te istovremeno razlaže sve štetne spojeve koji u atmosferu dolaze zbog nesavjesnog iskorištavanja prirodnih resursa. Dakle, priroda je već odavno pronašla način da za nama počisti nered, međutim zanemarivanjem utjecaja naših postupaka na prirodu njezini kompenzatorni kapaciteti dovedeni su u pitanje. To dobro dokazuje manjak ozona u stratosferi do kojeg je došlo zbog njegove velike potrošnje u procesima razgradnje polutanata.

Ozon se stvara i prilikom električnih izbijanja munja čemu je dokaz specifičan miris svježine i nevjerojatna čistoća atmosfere nakon ljetnih pljuskova. Na mjestima poput morskih i riječnih obala, posebice stijenovitih, gdje se voda u obliku slapova ili valova sudara s krutom podlogom, dolazi do oslobađanja ozona. Za vrijeme ljetnih sunčanih dana planinske šume proizvode velike količine kisika koje sunčeva svjetlost aktivira u nascentni kisik (pobuđeno stanje) tj. ozon. Starosjedioci američkog kontinenta savjetovali su bolesnima i nemoćnima da u toku dana borave među rubljem koje se suši na suncu, iako tada nisu znali da se djelotvornost njihove terapije može pripisati ozonu..

Tako iz primjera u primjer dolazimo do zaključka da čovjek zapravo sva mjesta na kojima nastaje ozon od svog postanka koristi u terapijske svrhe, na njima pronalazi mir i vraća se u

prirodnu ravnotežu.

Utjecaj na mikroorganizme

Budući da postoje velike razlike u metabolizmu ljudske stanice i stanice mikroorganizama, logično je i da njihova reakcija na oksidativni potencijal nije jednako uspješna. Kada bismo, radi lakšeg shvaćanja, povukli paralelu između ljudske stanice i automobila, bakterija bi bila veličine kotača tog automobila, a virus veličine matice koja taj kotač drži. Iz morfoloških različitosti proizlaze naravno i razlike u metaboličkim procesima. Mikroorganizmi rijetko koriste kisik kao metabolit, a ako ga i koriste, čine to na puno primitivnijem nivou od ljudske stanice.

Kako je u vrijeme nastanka prvih mikroorganizama Zemlja bila obavijena otrovnim plinovima s visokom koncentracijom CO₂, mikroorganizmi su svoje metaboličke procese razvili prilagodivši se tim uvjetima. Razvojem kopnenih biljaka i morskih mikroorganizama započeo je proces pročišćavanja i oksigenacije atmosfere, koji je omogućio nastanak života na Zemlji kakvog danas poznajemo. Kako smo zagađenjem i emisijom stakleničkih plinova ponovno smanjili koncentraciju kisika a povećali koncentraciju CO₂, približili smo Zemlju uvjetima i stanju kada su se na njoj razvili mikroorganizmi. U okolišu u kojem nedostaje kisika a ima viška toksina i CO₂ naše tijelo troši dodatne količine energije za detoksikaciju, što uvelike smanjuje raspoloživu količinu kisika potrebnog za opskrbu tkiva energijom. U takvom tkivu dolazi do bolesti bilo da se radilo o infekciji ili degeneraciji tkiva u obliku tumorske tvorbe.

Utjecaj na zdravu stanicu

- Svojom građom i funkcijama koje izvršava u tijelu zdrava ljudska stanica uvelike se razlikuje od stanica "nametnika".
- Ona stvara energiju uravnoteženim kaskadnim reakcijama u mitohondrijima koji na svojim membranama postepeno razgrađuje ugljikohidrate koristeći pritom kisik. Prilikom razgradnje jedne molekule glukoze i 6 molekula kisika nastaje 36 molekula ATP-a (adenozin-trifofata). Dakle, naše tijelo samo stvara nascentni kisik, i to ne samo radi oslobađanja energije u mitohondrijima, već i u razne druge svrhe od kojih je najzanimljivija ona u kojoj ga neutrofilni granulociti proizvode u svojim lizosomima kako bi mogli brzo i efikasno uništiti fagocitirane mikroorganizme.
- Uz primjere stvaranja nascentnog kisika u tijelu treba napomenuti i čitave sustave metaboličkih reakcija koji putem raznih enzima i metabolita reguliraju transport elementarnog i

nascentnog kisika unutar stanice i time sprečavaju nekontrolirano oslobađanje nascentnog kisika. Stanica ima veliki kompenzatorni potencijal za nascentni kisik u odnosu na mikroorganizme.

U slučaju hipoksije energetska iskoristivost glukoze u stanici smanjuje se za 18 puta dakle 1800% i takvom je tkivu nascentni kisik zapravo dobrodošao jer svojim djelovanjem potiče ponovnu aktivaciju Krebsovog ciklusa i time vraća proizvodnju ATP-a u normalu, što omogućuje uspostavljanje metaboličke ravnoteže i ubrzava regeneraciju.

Sve te tendencije koje pogotovo dolaze do izražaja u modernoj industriji gdje postrojenja pa i domaćinstva, farme, gradovi emitiraju ogromne količine štetnih plinova koje zagađuju tlo, vodu i zrak, traže rješenje lako primjenjivo i dovoljno fleksibilno rješenje za sve situacije u kojima moderni čovjek zagađuje okoliš. Sustavi za distribuciju vode koriste za čovjeka štetne kemikalije pri procesu dezinfekcije vode, sustavi za otpremanje otpadnih voda imaju uočljiv utjecaj na okoliš. Visoki troškovi sanacije ogromnih količina gradskih voda također traže novo, ekonomičnije rješenje.

U politici odnosa prema tlu Europske Unije tlo je definirano kao neobnovljivi resurs. Pad biološke raznolikosti i zastupljenosti organskog materijala neki su od najvećih razloga za zabrinutost na globalnom nivou kad je riječ o stanju tla.

Ozon je ekonomično i prihvatljivo rješenje za zagađenje tla, vode i zraka. Filteri za zrak i vodu u domaćinstvima i na farmama mogu podići kvalitetu života u prostoru te smanjiti upotrebu antibiotika u stočarstvu i širenje bolesti koje se prenose zrakom i vodom. Filteri za vodu na bazi ozona zdraviji su i čišći nego za čovjeka štetni načini sterilizacije na bazi klora. Ozon je vrlo snažno oksidativno sredstvo te je u stanju razgraditi organska zagađenja do oblika koji se dalje normalno razlaže u prirodi. Na taj način mogu se zbrinuti i gradske otpadne vode. Na sličan način, tretiranjem ozoniziranom vodom može se rješavati i zagađenje tla. Pozitivni učinci mogu se primjeniti i u ekološkoj poljoprivredi i povećanju prinosa. Ozon ujedno razgrađuje jedan od glavnih zagađivača, PCB (poliklorirani bifenil), u za okolinu manje štetne molekule.

Povijest korištenja (autor : Ed McCabe)

1885. Društvo za medicinu iz Floride izdaje "Ozone" autora Charles J. Kenworthy-a, M.D., M.R.S.V. iz Jacksonvillea na Floridi. To dokazuje da je ozon u SAD-u u to vrijeme bio u redovitoj medicinskoj uporabi, dakle čak i prije Zakona o čistoj hrani i lijekovima iz 1906. i njegovim kasnijim doradenim izdanjima, te prije FDA (Food and Drug Administration). Dakle, primjena ozona u medicini potječe iz SAD-a i smatra se potpuno legalnom za korištenje od strane bilo kojeg liječnika bez cenzure. Aparati za generiranje ozona, s druge strane pitanje za sebe, kako tvrdi FDA (Bilješka: vidi komentar o slučaju Dr. Wilnera iz 1991 dalje u tekstu).

22. 07. 1896. Genijalni izumitelj Nikola Tesla patentira prvi generator ozona u SAD-u.

1898. Thauerkauf i Luth u Berlinu osnovali Institut za terapijsko liječenje ozonom. Prva injekcija ozona u životinje, prvo vezivanje ozona u proizvod čvrstog oblika (Haemozon, sada Homozon). Patentirana metoda tehnologije vezivanja poznata tek nekolicini američkih, njemačkih i ruskih znanstvenika. Kemija je potkrepljena ruskim tekstovima.

1898 Dr. Benedict Lust iz Njemačke provodi praksu u New Yorku. Bio je osnivač i začetnik naturopatije i napisao mnogo kniga i članaka o ozonu.

1900. Nikola Tesla u SAD-u koristi ozon u medicinske svrhe. Osniva "Tesla Ozone Copmany", prvu tvrtku koja je koristila sustave struje visokog napona, visoke frekvencije i niske amperaže, te patentirala brojne izume na bazi ozona. Medicinski ozon i ozonski proizvodi u širokoj uporabi na početku 20. st. , čak i prije no što ga je 1906. FDA počela koristiti.

1902. J.H. Clarkeova knjiga "A dictionary of Practical Materia Medica", London, opisuje uspješno medicinsko korištenje "Oxygenium-a" u liječenju anemije, raka, kašlja, dijabetesa, viroza, trovanja morfijem, trovanja strihninom, upala čireva, itd. Oxygenium je ozonizirana voda.

1902. Časopis "Centennial" iz Spokanea hvali Dr. Chas. O. Lindera i njegovo korištenje injekcija medicinskog ozona i vrhunske opreme u medicinskoj praksi.

1904. Ozonizirano maslinovo ulje godinama se prodaje diljem SAD-a, te ga koriste tisuće liječnika pod imenom "Glycozone", po izvještaju Charlesa Marchanda u 19. izdanju njegove knjige "Medicinska uporaba Hydrozona i Glycozona". Od strane vlasti odobrena knjiga od 339 stranica tog newyorškog kemičara nalazi se u Kongresnoj knjižnici.

1910. Teslin generator ozona "Violet Ray" prodaje se diljem SAD-a pod imenima različitih proizvođača i u različitim izvedbama, pronalazeći svoje mjesto čak i u katalogu Sears. Mnogi su imali opskrbu za terapijsko udisanje visokih koncentracija ozona, tako što su ga u mjehurićima propuštali kroz neka neophodna organska ulja. Violet Ray dostupan u svim salonima ljepote u SAD-u.

1911. Objavljena knjiga M. Ebenharta MD PhD, DCL "A Working Manual Of High Frequency Currents" (autorska prava 1911, 13, 15, 16, 19, 20) od strane New Medicine Publishing Company. Poglavlje 9: Ozon; priroda; fiziološko djelovanje; metode primjene; bolesti kod kojih se indicira. Dr. Ebenhart bio je pročelnik Odsjeka za fiziološku terapeutiku, na Odsjeku za medicinu sveučilišta u Loyoli, profesor visoke frekvencije Škole za elektroterapeutiku, pročelnik Odsjeka za elektroterapiju sveučilišta za medicinu i kirurgiju u Chichagu. Član Državnih društava za medicinu Chichaga i Illinois, Američkog društva za medicinu, Američkog udruženja medicinskih urednika, Victoria instituta i Filozofskog društva Velike Britanije. Koristio je ozon u slučajevima tuberkuloze, anemije i žutice, kronične upale srednjeg uha i tinitusa, velikog kašlja, astme, bronhitisa i hunjavice izazvane mirisom sijena, nesаницe, nervoza, dijabetesa, gihta, a "učinkovitost ozona u slučaju sifilisa potvrdili su brojni liječnici".

"Ozoniziranje zraka u sobi pacijenta najbolja je metoda primjene ozona u slučaju tuberkuloze"

"Moglo bi se čak reći, budući da je kisik toliko neophodan, da je ozon koristan u slučaju bilo koje tjelesne tegobe... postoje bolesti kod kojih je osobito koristan. Među njima su anemija, sve bolesti respiratornog trakta, uključivši tuberkulozu; infektivne bolesti; te svi slučajevi kod kojih postoje nedovoljna oksigenacija i nepravilna ishrana".

H. de LaCoux, stručnjak za kemiju Sienskog prefektorskog vijeća u Parizu kaže: "Kod primjene ozona u liječenju tuberkuloze, nepobitna klinička činjenica je da se broj bacila u slini smanjuje nakon druge ili treće primjene, te se opće stanje pacijenta poboljšava.

"Dr. George Stoker iz Stokerove bolnice za liječenje ozonom u Londonu izvještava o devet slučajeva tuberkuloze liječenih tokom jedne godine, od kojih je osam otpušteno sa potpuno zaustavljenom bolešću."

1913. Dr. Blass i njemački kolege formirali Istočnoameričko društvo za terapiju ozonom.

20. 11. 1914. Dr. Charles O. Linder reklamirao je o vlastitom "velikom trošku" dostupnost svog novog aparata za medicinski ozon u prvom broju "Još neimenovanog časopisa" na Apple

Show-u blizu Spokanea, WA. Za čišćenje plina koristio je ulja eukaliptusa, bora i cedra, propuštajući ozon kroz njih prije inhalacije.

1920. Dr. Charles S. Neiswanger, M.D. izdaje knjigu "Elektroterapeutska praksa" (izd. Ritchie and Co., Chichago). "Pripremljeni referentni vodič za liječnike pri korištenju elektriciteta i X-zraka". Poglavlje 32 "Ozon kao terapeutski agens". Dr. Neiswanger bio je predsjednik i profesor Opće elektroterapije Škole za elektroterapiju u Illinoisu; Medicinsko sveučilište bolnice u Chichagu. "Ozon djeluje kao snažan antiseptik u dodiru s oboljelim gnojnim površinama, posljedično gledano, njegovo korisno djelovanje vrlo brzo postaje očigledno prilikom liječenja bronhijalnih i laringalnih oboljenja, hunjavice i ostalih bolesti dišnog sustava."

1929. "Ozon i njegovo terapeutsko djelovanje". Knjiga imenuje 114 bolesti i primjena ozona te sadrži članke o istraživanjima raznih doktora i centara koji koriste ozon: Armor Research Foundation Institute of Technology, IL, American College of Physical Therapy, Berlin University, Behren Memorial Hospital, Glendale, CA, Board of Education, St. Louis, Bouvicant First Hospital Paris, British Army Medical Service, London, Chicago College Of Medicine and Surgery, Chicago, Harvard University, Cambridge, MA, Polytechnic Institute, Brooklyn, NY, Physical Chemistry University, IL, Post Graduate Medical School, NY, S. California University of Los Angeles, Salaberry Hospital, Buenos Aires, Spaulding General Hospital, Portland , OR, Western Reserve University, Cleveland, OH, Washington University, Seattle, WA. Knjiga na svojih 40 stranica okuplja različite medicinske radove brojnih stručnjaka.

03. 05. 1930. U službenom časopisu Američke medicinske udruge izlazi članak "Terapeutsko korištenje ozona kod koronarne tromboze", autora Roberta. L. Levya i Alvana L. Baracha, M.D. Šatori s ozonom pomažu žrtvama srčanog udara kojima je kisik prijeko potreban.

1930. Njemački stomatolog E. A. Fisch redovito koristi ozon u svojoj praksi u Zürichu (Švicarska) te piše velik broj članaka na talijanskom, francuskom i njemačkom jeziku. Patentira "Cytozon", prvi uređaj za stomatološku primjenu ozona.

1931. Dr. Otto Warburg dobiva prvu Nobelovu nagradu za rad kojim dokazuje da rak nastaje uslijed pomanjkanja kisika u stanicama. U djelu "Primarni razlog i sprečavanje raka" iznosi da uzrok raka više nije nepoznanica; znamo da se javlja kad stanica ne dobiva 60 % potrebne količine kisika, uzrok čemu je nakupljanje zagađenja ili otrovnih tvari unutar i okolo stanice, čime se blokira a potom i oštećuje stanični respiratorni mehanizam za kisik.

1932. Glasoviti austrijski kirurg Dr. Erwin Payr usvaja i preuzima medicinsku terapiju ozonom od E. A. Fische. Nastavlja s uporabom ozona u svojoj medicinskoj praksi, povećavajući mu prihvaćenost u kirurgiji.

Studen 1935. Francusko društvo za elektroterapiju i radiologiju izdaje članak M. Sourdeau (Le Mans) "Ozon u liječenju". Četiri uređaja za generiranje ozona postavljena su u elektroradiološkoj službi u Beaujon-Clichy.

1938. U pariškom medicinskom biltenu - Bul Med Paris 52 ili 42:745- 749, Paul Aubourg, ugledni elektro-radiolog pariških bolnica, objavljuje članak "Medicinski ozon: stvaranje, doziranje i metode kliničke primjene". Koristeći rektalnu insuflaciju primjetio je da među 465 pacijenata kapacitet debelog crijeva varira između 150 i 800 cm³, stoga su svi snimani X-zrakama kako bi se osigurala pravilna doza bez pritiska na ilio-caecal ventil. Injekcije ozona u rane traju 6 do 15 minuta i verificiraju se laboratorijski bakteriološkom pretragom. Vaginalne insuflacije bile su uobičajene. Količine ozona koje su se mogle udisati rutinski su se primjenjivale kod upale sinusa. Od intermuskularnih se injekcija odustalo jer su bile prebolne i neučinkovite. U 8000 slučajeva primjene ozona nije bilo ni nezgoda ni štetnih nuspojava.

1938. Paul Aubourg objavljuje članak "Rezultati 119 slučajeva koliformnih infekcija tretiranih ozonom u Beaujon-Clichy". (Presse Med 1938; 46:1987- 1900.)

1940. njemački doktor Hans Wolfe napisao je knjigu "Medicinski ozon"

1940. FDA počinje prisvajati ozonske strojeve, te se ta politika nastavlja i danas.

1940. "Polyzone," "Aetheozone," i drugi ozonski strojevi prodaju se na tržištu u SAD-u

1942. izdana "Gordon detoksifikacija i hidrokirurgija - teorija i praksa", knjiga koja "pokriva" medicinsko korištenje ozona kao sredstva za čišćenje debelog crijeva.

1943. Tokom Drugog svjetskog rata, Dr. Robert Mayer liječio je FBI-ove ratne zarobljenike u Ellis Islandu, kampu za ratne zarobljenike. NY. Dr. Mayer kasnije je saznao o medicinskom ozonu od jednog njemačkog zatvorenika, i od tada primjenjuje ozon na pacijentima u SAD-u već više od 45 godina. Dr. Mayer je pedijatar, i terapiju ozonom primjenio je sigurno i učinkovito na preko 12 tisuća ljudi od kojih su većina djeca. Prvi je uveo tehniku kojom se ozon injektirao direktno u likvor kralježnice pri borbi s meningitisom. Dr. Mayer napisao je brojne medicinske članke uključujući "Korištenje ozona kao kemoterapeutskog agensa za liječenje bolesti". Motiviran suosjećanjem, nedavno se vratio iz mirovine (sada je u 70-ima) i počeo liječiti medicinskim ozonom stotine pacijenata oboljele od AIDS-a.

1944. Dr. Otto Warburg dobiva drugu Nobelovu nagradu za svoj rad o povezivanju raka i oštećene stanične respiracije uslijed nedostatka kisika na staničnom nivou.

U lipnju 1951. Dr. William Turska, predsjednik Odbora za znanstveno istraživanje Američke naturopatske udruge, objavljuje u Časopisu američke naturopatske udruge članak "Oksigenacija". Dr. Turska prvi je uveo udisanje Aethozola (ozona propuštenog kroz selektirana ulja). Također je prvi uveo i održavao jednu od najboljih metoda uvođenja ozona u tijelo: putem rektalnih vena direktno se uvodilo 250 cm³ ozona u portalnu cirkulaciju, bez boli, neugode ili nuspojava. Ponavljanom primjenom ovaj postupak potpuno čisti jetru.

1953. Dr. Hans Wolff, liječnik opće prakse iz Frankfurta (Njemačka) osniva vlastitu kliniku za liječenje ozonom, nakon što je o ozonu naučio od Dr. Hanselera.

1954. Frank Totney objavljuje knjigu "Kisik: gospodar raka".

24 . 02. 1956. dvostruki dobitnik Nobelove nagrade Dr. Otto Warburg (koji je dobio ovu prestižnu nagradu za otkriće i dokaz da stanična respiracija, jednom oštećena nedostatkom kisika, uzrokuje nekontrolirano mutiranje stanica i njihovu pretvorbu u stanice raka) objavljuje u časopisu SCIENCE (Vol. 123, Nr. 3191) članak "O porijeklu stanica raka".

1958. - 1673. Dr. Robertu Mayeru i Dr. Edmundu J. Ryanu odobreno je 8 ozonskih patenata. 1950., 55, 58 patent # 3,063,904 odobren 13. 11. 1962: "Polimerni kisik (ozon) u liječenju krvi i

seruma i produkti tog liječenja".

1691 Enciklopedija kemijske tehnologije, svezak 16, treće izdanje. John Wiley i sinovi. Simptomi udisanja visokih koncentracija ozona su akutni, čini se da nema kroničnih posljedica među normalno zdravim ljudima jer se tijelo obnavlja od takvih šteta. "Nisu bile zamjećene nikakve reakcije slobodnih radikala koji direktno uključuju ozon. Tokom 80 godina povijesti uporabe ozona u velikim razmjerima nije zabilježena niti jedna ljudska smrt pripisana ozonu."

1965. senator Edward Long održava saslušanja u Američkom senatu gdje Dr. Herbert Ley, član FDA komisije svjedoči o tome kako FDA "štiti" velike farmaceutske kompanije koje je za to nagrađuju, te koristi državni policijski aparat za napadanje onih koji te kompanije ugrožavaju.

"Ljudi misle da ih FDA štiti. Ne štiti ih. Ono što FDA radi i ono što javnost misli da radi različito je kao noć i dan."

"Prvo se osiguravaju sredstva pomoću kojih se ključne osobe na platnoj listi mogu domoći moći i bogatstva putem pružanja specijalnih usluga određenim politički utjecajnim grupama koje spadaju pod njihovu regulaciju. To je slično "zaštitnom reketarenju" organiziranog kriminala: za određenu sumu, osoba može potaknuti FDA administratore da pruže "zaštitu" od same FDA."

"Drugo, kao rezultat tog političkog favoriziranja, FDA je postala primarni faktor u formuli u kojoj kartelski orijentirane kompanije u industriji hrane i lijekova mogu koristiti vladine policijske snage za zlostavljanje ili uništavanje svojih nezavisnih tržišnih suparnika."

"I kao treće, FDA povremeno i učini poneko javno dobro s ono malo energije koja joj preostaje nakon namirenja zakonom ustanovljenih političkih i komercijalnih interesa svojih prvih dviju aktivnosti." - Barry Lynes, "Liječenje raka" (Marcus Books, Queensville, Ontario, Canada).

20. 08. 1966. sastanak s Nobelom Laureatesom: "Primarni razlog i prevencija raka s dva predgovora o prevenciji". Dr. Warburg iznosi obnovljeno predavanje na sastanku s Nobelom Laureatesom (Lindau, Lake Constance, Njemačka). On je direktor Instituta za fiziologiju stanice Max Planck (Berlin, Dahlmer). Englesko izdanje tiskano od strane Deana Burka, Nacionalni

institut za rak, Bethesda Maryland, SAD 1967.

1969. Američki kongres proučava FDA i iznosi da je 37 od 49 visokih dužnosnika koji su napustili FDA otišlo na visoka korporacijska mjesta u kompanije koje su do tada regulirali.

1971. Hans Wolf (predsjednik) i Prof. Dr. Siegfried Rilling (podpredsjednik) osnovali su Njemačko medicinsko društvo za terapiju ozonom.

1972. nastaje Međunarodna udruga za terapiju ozonom, predsjednik Dr. George Freibott. Udruga formirana od Međunarodnog instituta za oksigenaciju, koja potječe od Istočnoameričke udruge za terapiju ozonom.

1975. u Americi, Ured za opće računovodstvo proučio je FDA i otkrio da 150 FDA dužnosnika posjeduje dionice kompanija koje su trebali regulirati.

1976. FDA objavljuje u Federalnom registru 21 CFR 801.415 datiranom 2/13/76, ispravljenom 7/24/85, i 9/27/89): "Ozon je otrovni plin bez znanih medicinskih primjena". Ed McCabe komentira u "Obiteljskim vijestima": Tiskanje ove izjave u publikaciji koja se financira od naših poreza je ili bezobrazan pokušaj prikrivanja istine s najviših nivoa, ili jedno od najlošije provedenih istraživanja ikada. Očito se favoriziraju suparničke terapije, a ignorira se preko 50 godina sigurne i učinkovite medicinske primjene na stotine tisuća ljudi "podržane tisućama medicinskih referenci i kliničkih studija iz Švicarske, Italije, Francuske, Njemačke, Australije, Novog Zelanda, Meksika i SAD-a."

1978. FDA izvještava o 1.5 milijuna ljudi u SAD koji su bili hospitalizirani zbog nuspojava liječenja. S druge strane, od 40-tih godina nadalje medicinski se ozon svakodnevno legalno koristi u klinikama širom svijeta. U Njemačkoj, ozonom uzrokovane nuspojave su tipično manje iritacije uzrokovane neispravnom primjenom koje brzo nestaju. Ova stopa nuspojava je neusporedivo manja od stope nuspojava uzrokovanih terapijama lijekovima u Americi, gdje svake godine približno 140,000 ljudi umire od korištenja propisanog lijeka, što je dva i pol puta više od broja Amerikanaca koji su poginuli u Vijetnamu.

1979. Prvi slučaj AIDS-a liječenog medicinskim ozonom. Dr. George Freibott, ND is Međunarodne udruge za liječenje ozonom primio je svoj prvi slučaj AIDS-a. Haićanin koji je živio na Floridi, u Avon Parku, došao mu je s ustima oštećenim Kaposijevim sarkomom. Bio je liječen medicinskim ozonom putem rektalnih insuflacija, ozonskih enema i direktnih injekcija ozona IV tokom jedne i pol godine, samo jednom tjedno. Sva vanjska oštećenja bila su zaliječena.

1979. Dr Hans Wolff objavljuje svoju knjigu o ozonu.

22. 08. 1980. Sweet F, Kao MS, Lee S-CD (Odjel za porodiljstvo i ginekologiju, Washingtonska sveučilišna škola za medicinu, St. Louis, Mo) i W. Hagar (Kontrola za onečišćenje zraka u St. Louisu) objavljuju u "Science" Vol 209: 931-933, Američkom znanstvenom časopisu recenziranom od samih znanstvenika, svoju studiju: "Ozon selektivno priječi rast ljudskih stanica raka". Izjavljuju: "Mehanizmi za obranu ljudskih stanica raka od ozona evidentno se oštećuju. Sve stanice raka (pluća, dojke, maternice i endometrijske) pokazivale su znatno zapriječenje rasta ovisno o dozi ozona pri .3 i .5 ppm-a, a normalne stanice nisu bile zahvaćene. Vidljivo je da stanice raka nisu u mogućnosti kompenzirati oksidacijsko breme ozona koliko normalne stanice." Također su naveli da ozon onemogućuje razvoj raka 40 do 60, pa čak i do 90 % ovisno o dozi, no bez odgovora iz vodećih medicinskih krugova.

U Siječnju 1980. Njemačko medicinsko društvo za terapiju ozonom ovladalo je Mariu Theresu Jacobs i Prof. Dr. Hergetbegana sa Sveučilišne klinike Giessen i Institut za medicinsku statistiku i dokumentaciju sveučilišta Giessen da započnu ispitivanje pod naslovom "Neželjeni efekti i tipične komplikacije kod liječenja ozonom". 2,815 upitnika poslano je svim zapadnonjemačkim praktičarima koji koriste ozon, znanima Medicinskom društvu za terapiju ozonom (AGO, Arztliche Gesellschaft fur Ozontherapie). 884 ih je otišlo liječnicima, a 1931 terapeutima..

Od Svibnja 1980. do sada, Njemačko medicinsko društvo prikupilo je 1,044 odgovora, ili 37% od ukupnog broja. Izjavljeno u vraćenim odgovorima, 384.755 pacijenata bilo je tretirano ozonom s minimalno 5,579,238 primjena, dok je zamjećena stopa nuspojava bila samo 0.00005 po primjeni! U izvještaju je također stajalo da je većina neželjenih efekata bila uzrokovana nepoznavanjem ozonske terapije (greškom operatera). Sveučilište forenzičkog instituta u Innsbrucku objavilo je Dr. Zacobovu disertaciju koja to citira u Njemačkim empirijskim medicinskim aktima.

1982. Dr. Ewald Fischer objavljuje njemačku medicinsku knjigu "Medicinski ozon", 2. izdanje,

Medicinske publikacije, Heidelberg.

1983. "Ozon kao terapija kod bolesti Herpes simplex i Herpes zoster", Mattassi R. MD, D'Angelo F. MD, Franchina A. MD, Bassi, P. MD. , bolnica Santa Corona, Odsjek za vaskularnu kirurgiju i neurologiju, Milano, Italija. 58 slučajeva bolesti Herpes simplex pokazalo je potpun oporavak dva do pet dana nakon terapije ozonom. "Rezultati, Herpes zoster: u svih pacijenata zamijećeno je zacijeljivanje oštećenja kože nakon minimalno 5 i maksimalno 12 injekcija ozona. Herpes simplex: svi pacijenti su izliječeni nakon 1-5 injekcija (dnevne endovenozne injekcije 20 cm 3 mješavine kisika i ozona.)".

U srpnju 1983. predsjednik neurokirurgije na medicinskom sveučilištu Jefferson u Philadelphiji , Dr. Jewell Osterholm, izjavio je da se oštećenje nastalo moždanim udarom može ukloniti injekcijama mješavine bogate kisikom u kralježnicu. Pokusi na laboratorijskim mačkama pokazali su da procedura zaista uklanja oštećenja nastala moždanim udarom.

24. i 25. svibnja 1983. -Rasprave- Šesta svjetska konferencija o ozonu - Washington, D.C. Izdana knjiga na 412 stranica: "Medicinske primjene ozona".

Međunarodni doktori medicine nabrajaju 33 učestale bolesti uspješno liječene ozonom: "Ozon odstranjuje viruse i bakterije iz krvi, ljudske i pohranjene... Uspješno je primjenjivan na AIDS, herpes, hepatitis, mononukleozu, cirozu jetre, gangrenu, kardiovaskularne bolesti, arteriosklerozu, povišeni kolesterol, kancerogene tumore, limfome, leukemiju... Visoko učinkovit u slučajevima reumatskog i ostalih artritisa, svih tipova alergija... poboljšava stanje kod multiple skleroze, ameliorizira Alzheimerovu bolest, senilnost, i Parkinsonovu bolest...Učinkovit na proktitis, kolitis, prostatu kandidijazu, trihomonijazu, cistitis... U slučaju vanjske primjene učinkovit je pri tretiranju akni, opekline, čireva na nogama, otvorenih rana i ogrebotina, ekcema i gljivica."

1985. Međunarodna udruga za ozon objavljuje iskustvo pedijatra Roberta A. Mayera koji je koristio ozon kao kemoterapeutski agens za liječenje dječjih bolesti. Medicinske primjene ozona, urednik Julius Larau.

U siječnju 1985. Renate Viebahn u Njemačkoj izdaje "Biokemijski proces u pozadini terapije ozonom" doktora J. Hanslera GmbH, Njemačka. Predloženo za publikaciju u Travnju 1984,

prihvaćeno u Siječnju 1985. Prof. Viebahn je u stalnom kontaktu s većinom Europskih klinika koje koriste ozon. Njen članak prikazuje moć ozona da ...dezinficira i sterilizira ...pokrene baktericidne i virucidne mehanizme ...poboljša cirkulaciju ...prodire u viruse.

U rujnu 1985. Siegfried Rilling, MD., predsjednik Njemačkog medicinskog društva za terapiju ozonom objavljuje u Njemačkoj medicinskoj publikaciji "Osnovne kliničke primjene terapije ozonom", primljeno za izdavanje u Siječnju 1985, prihvaćeno u Rujnu 1985. Sveobuhvatni opisi gotovo svih terapija ozonom i predloženih postupaka, zasnovani na njegovoj životnoj kliničkoj praksi.

1986. Dr. Alexander Preuss iz Stuttgarta, FR Njemačka. "Pozitivni rezultati u liječenju AIDS-a"; OzoNachrichten 5 (1986.) Heft 1, objavljuje povijesti bolesti pacijenata oboljelih od AIDS-a liječenih ozonom, a koji su se sada potpuno zdravi vratili na posao. Detalji tiskani u knjizi "Terapije kisikom" Eda McCabea, Energy Publications, 1988.

30. 12. 1986. odobren je patent # 4,632,980, i sada se nalazi u rukama tvrtke Medizone, Inc. NYC, NY. "Dekontaminacija krvi i krvnih produkata ozonom". Medizone tvrdi da se sva pohranjena krv može dekontaminirati ozonom, te da se HIV može kompletno eliminirati. Mediozone traži odobrenje testiranja na ljudima. Usprkos 50 godina uporabe medicinskog ozona na ljudima od strane 7000 liječnika, i idealnih proučavanja na životinjama, FDA ne odobrava testiranje na ljudima u SAD-u.

1987. Dr. Horst Kief, Heidelberg, FRG, izvještava o uspješnom liječenju 3 pacijenta oboljela od AIDS-a, koji su u njegovoj klinici iz 8. stadija dovedeni nazad u 1. stadij koristeći autohemoterapijski ozon s 1 gramom vitamina C. Dr. Kief tvrdi: "Ozonskom terapijom možete ubiti virus AIDS-a... Bez nuspojava. 15 ARC pacijenata pokazuje "potpuno otklonjene simptome". Dobili su na težini, T stanice vratile su se sa 300 nazad na normalnih 1500, vratili su se nazad na posao. "Jedan pacijent nije mogao uključiti radio, koliko je bio onemoćao. Nakon samo 3 tretmana bez pomoći sam hodao do kupaonice."Tipični tretman dva puta tjedno (sada zastarjela metoda) traje od 7 do 11 mjeseci.

1987. Dr. Hans Neiper doktor iz Hannovera, FRNJ, (radio je s NASA-om, bivši predsjednik njemačke onkologije), u intervjuu videografa Jeffa Harsha govori o svom radu na raku debelog crijeva. Iako ne može raspravljati o imenima svojih pacijenata, "Predsjednik Reagan je divan čovjek". I, "Ne biste vjerovali koliko mi FDA službenika ili njihovih rođaka i poznanika kao pacijenti dolaze u Hannover. Znam da je nevjerojatno, no dolaze i direktori Američke

Medicinske Udruge, Američke udruge za rak, predsjednici ortodoksnih instituta za rak. To je činjenica."

"Korištenje ozona u medicini"

1987. Professor Siegfried Rilling, M.D. i Renate Viebahn, Ph.D, kao koautori objavljuju Klasičnu medicinsku knjigu o ozonu, koju izdaje Karl F. Haug, Heidelberg.

255 medicinskih referenci i preko 48 bolesti učestalo liječenih ozonom.

Uključivši: "apsces, akne, AIDS, alergije, analnu fisuru, antiviralni efekt, cerebralnu sklerozu, smetnje u krvožilnom sustavu, cirozu jetre, menopauzu, začepljenje stolice, cistitis, dekubitus, dermatologiju, fistule, gljivice, furunuklozu, gangrenu, gastroenterologiju, gernotologiju, hepatitis, herpes, povišeni kolesterol, kolitis, neurologiju, stomatologiju, tumore, rak, ortopediju, osteomijelitis, Parkinsonovu bolest, reumatizam, proktologiju, ginekologiju, radiologiju, Raynaudovu bolest, ožiljke, upale kralježnice, stomatitis, distrofiju zgloba, kirurgiju, flebitis, otvorene rane, urologiju, vaskularnu kirurgiju, liječenje rana."

8. -12. 03. 1987. K.S. Zanker na 2. Međunarodnoj konferenciji za antikancerogenezu i zaštitu od radijacije (Gaithersburg, Maryland) predstavlja dokument u kojem je prikazana učinkovitost ozona u liječenju raka. "Selektivan inhibitorski učinak medicinskog ozona pripremljenog od čistog kisika na tumorske kulture ljudske stanice poznat je već dugo vremena, a nedavno je još jednom potvrđen." - Washuttl, Viebahn, i Steiner, u recenziji njegove studije.

1987. Kubanski nacionalni institut za znanstvena istraživanja (ekvivalent FDA) provodi istraživanja učinka ozona na životinje, dokazujući da ozon nije toksičan, mutagen ili kancerogen (ne uzrokuje toksičnost, mutacije ili rak).

1987. Strahlenther Onkol (njemački časopis za rak, 1987;163:37-42) objavljuje "Zur Wirkung von Ozone und ionisierender Strahlung am In-Vitro- Modell - eine Pilotstudie an vier gynakologischen Tumoren", autora Karlic H., Kuccra H., Metka M., i drugih. "Nedavno su osigurani dokazi da ozon ima selektivan učinak na karcinom ovarija, dva čvrsta

adenokarcinoma ovarija i jedan endometrijalni karcinom." - (Zanker/Kroczeck)

1987. FDA kontaktira 15 - 20 doktora medicine koji su od američkog uvoznika (McGrath/Boeve) kupili njemačke ozonske strojeve Hansler i zahtijeva da svi predaju generirajuće cijevi. Neki pristaju, drugi ih ignoriraju.

1987. H. G. Knoch, W. Roschke i W. Klug u Njemačkom časopisu za koloproktologiju (Aktuelle Koloproktologie) 1987; Band 4: 161-173 objavljuju "Korištenje ozonske terapije u proktologiji" ("Die Sauerstoff-Ozontherapie in der Proktologie"). Nakon što su od 1936. proučavali rad E. Payera, kirurga iz Leipziga, izjavili su: "Poznato je da rektalna primjena kisika/ozona ima terapijski učinak na bolesti rektuma i debelog crijeva.

Pokusi na životinjama proveli su se u svrhu razjašnjenja difuzije O₂ kroz stijenku debelog crijeva i porasta PaO₂ u krvožilnom sustavu prilikom primjene rektalne insuflacije O₂ i O₂/O₃. Na 10 zečeva primjenjeno je ukupno 2500 g rektalnom insuflacijom. Nakon primjene 5.1 mg O₂/O₃ plina tokom 10 sekundi, PaO₂ je porastao 300%. O₂ difuzijom prolazi kroz stijenku debelog crijeva i povećava svoju koncentraciju u vaskularnom sustavu i jetri.

"Zbog znanih pozitivnih učinaka ozona (baktericidni, virucidni, fungicidni, hemostatski, poboljšanje cirkulacije, stimulacija metabolizma i zacijeljivanje rana), rektalna primjena se također preporuča i ljudskim pacijentima."

Klinički pregledi ljudi: "Prosječan odrasli čovjek tolerira 800 ml mješavine ozona/kisika primjenjene rektalno tokom jedne minute bez ikakvih problema. Apsorpcija plina je spora, traje prosječno sat vremena. I kisik i mješavina kisika/ozona apsorbiraju se kroz stijenku debelog crijeva i ulaze u krvni tok, što rezultira porastom PaO₂ u cijelom organizmu. Tokom primjene ozona ne javljaju se neželjeni efekti."

Ozon se preporuča u slučaju proktitisa i kolitisa i "nadmoćan je nad svim prije znanim metodama liječenja. U proktologiji smatramo da je u slučaju kolitisa rektalna insuflacija opravdana." "16 pacijenata zaraženih hepatitisom B primilo je terapiju ozonom i uspoređeno s kontrolnom grupom. Pacijentima tretiranim ozonom poboljšalo se opće stanje, a 75% njih se u roku od 14 dana moglo svrstati u kategoriju "izliječenih".

1988. povjesničar Eustice Mullins piše:" Ured za procjenu tehnologije američke vlade navodi da za 95% lijekova koji se izdaju na recept i onih koji se mogu kupiti na tržištu nije dokazana učinkovitost."

1988. nekoliko stotina američkih doktora medicine osniva "Međunarodnu zakladu za bio-oksidativnu medicinu" s predsjednikom Charlesom H. Farrom, M.D., želeći unaprijediti terapije kisikom u SAD-u objavljivanjem svojih uspješnih kliničkih rezultata. Održavaju se godišnji sastanci u kojima sudjeluju doktori iz cijelog svijeta.

1988. Dr. Gerard Sunnen objavljuje članak "Ozon u medicini: Pregled i smjernice za budućnost" u Časopisu za unapređenje medicine. Dr. Sunnen, iz Medicinskog centra Bellevue u NYC navodi da se medicinski ozon diljem svijeta učestalo koristi za liječenje: herpesa, AIDS-a, gripe, rana, opekotina, infekcija stafilokokom, gljivičnih i radijacijskih ozljeda, gangrene, kolitisa, fistula, hemeroida i analnih infekcija. Ozon unapređuje liječenje. Tretiranja krvi ozonom koristila su se za liječenja virusnih infekcija uključujući i: AIDS, hepatitis, gripu, neke vrste raka, dijabetesa i arteroskleroze. Koristi se u dentalnoj kirurgiji, zatim u slučaju paradontoze, pomiješan s vodom pije se za liječenje raka, gastritisa i primjenjuje se u obliku kupke u slučaju upala mjehura i utrobe. Pomiješan s maslinovim uljem koristi se za liječenje gljivica i čireva na koži. Ozonske kupke koriste se za ispiranje i dezinfekciju kože te liječenje čireva i ekcema. "Propuštanjem ozona u mjeri 40-50 mcg/ml, sveukupne svjetske zalihe krvi mogle bi se dezinficirati od virusa i bakterija (npr. HIV)."

1988. "TERAPIJE OZONOM", knjiga Eda McCabea navodi 5 slučajeva AIDS-a i pripadajuće povijesti bolesti koji su pokazali uspješno liječenje ozonom, i prilaže prijevode dokumenata zasnovanih na 74 medicinske reference koje dokazuju učinkovitost ozona u liječenju bolesti. To je bila prva međunarodna široko distribuirana publikacija u povijesti koja je opisivala učinkovitost svih poznatih terapija ozonom, kako samostalnih tako i onih koje su se provodile uz liječničku kontrolu. Knjiga postaje bestseller.

U lipnju 1988. Dr. Scott Ricke i izumitelj Basil Wainwright proveli su znanstvenu studiju HIV virusa "in vivo" (uživo) s petoro pacijenata u Nogalesu (Meksiko). U samo deset dana liječenja, novi proces jednostaničnog mjerenja ozona i AIDS-a kojeg je razvila tvrtka Epitepe, Inc pokazao je više od 28% smanjenja viralne aktivnosti.

U srpnju 1988. u časopisu "Erfahrungsheilkunde," (Br. 7, Srpanj 1988.) Dr. Horst Kief objavljuje "Liječenje viralnih bolesti ozonom". "Ozon je vrlo učinkovit protiv virusa...sadašnja studija daje statistički dokaz njegove izvanredne učinkovitosti u slučajevima kroničnog agresivnog hepatitisa... U slučaju pacijenata oboljelih od AIDS-a i ARC-a (AIDS Related Complex), visokotlačna terapija ozonom može dovesti do zapanjujućeg poboljšanja kliničkog stanja..."

U rujnu 1988. Dr. William Closon, M.D i Basil Wainwright radeći zajedno u tvrtki Brunswick Blood Laboratories utvrđuju točnu količinu ozona koja nije toksična a postiže maksimalnu dektivaciju HIV virusa: 2% ukupne mase li približno 27 mikrograma po mililitru.

1988. ? doktor filozofije Boguslaw Lipinski; Bostonski Centar za kardiovaskularno zdravlje i Tufts medicinska škola Wellesley, MA; objavljuje "Princip liječenja raka ozonom". Citirajući 35 medicinskih referenci, Dr. Lipinski zaključuje: "Preliminarne kliničke studije daju indikacije da bi oksidativna terapija mogla uroditi željenim rezultatima u liječenju raka."

U rujnu 1988. Dr. Horst Kief na Četvrtoj međunarodnoj konferenciji o AIDS-u predstavlja svoja saznanja. Prateći liječenje trinaestoro pacijenata tokom 12 mjeseci, Kief navodi da bi se putem ozonske terapije apsolutni broj CD-4 proteina mogao u tih pacijenata povećati a njihov T₄/T₈* kvocijent vratiti u normalu.

1989. William Campbell Douglass, M.D. objavljuje naslov "AIDS, kraj civilizacije". Unutra kaže: "U ambulantom sustavu kakvog danas imamo vlada mentalitet "čekamo na dnu litice" u kojem je jedino moguće rješenje "skupljati tijela" umjesto otići na vrh litice i riješiti problem." Dr. Douglass je posjetio ogroman broj praznih sela u Africi u kojima su cijela plemena poumirala od AIDS-a. Govori o tome kako je vidio na hrpe nasumičnih mjesta pokapanja uz cestu, ovisno o tome gdje su se umirući domoroci zatekli. Dr. Douglass sada u SAD-u aktivno promovira tretmane ozonizacije krvi UV (fotoforeza).

1989. (travanj, svibanj) u časopisu "Raum und Zeit" ("Prostor i vrijeme") Vol 1, No. 1 Alexander Preuss, M.D. objavljuje rad "Liječenje virusnih infekcija mješavinama ozona i kisika". (Preussov rad bio je uključen i u knjizi Eda McCabea "Terapije ozonom" 1988.). Navodi svojih 8 slučajeva proučavanja AIDS-a u kojima je terapija ozonom dramatično poboljšala zdravstveno stanje. "Stoga mogu zaključiti da se AIDS u stanju oportunističke infekcije može liječiti minimalno 17 mjeseci, nitko više ne mora od nje umrijeti".

U srpnju 1989. časopis "Znanost o ozonu i inženjering" (Vol 11 pp. 411-417) objavljuje dokument "Imunološki pregledi pacijenata u kroničnom stanju tretiranih mješavinama ozona/kisika". J. Washutti, R. Viebahn, I. Steiner: "...značajan porast IgG-a, najznačajnijeg imunoglobulina u imunološkom sustavu...mora se procijeniti kao imunološka stimulacija...ne javlja se imunosupresivni efekt,... Dugoročno gledano, u odabranim mjerama doziranja ne javlja se nikakva imunosupresivna aktivnost uzrokovana primjenom ozona.

06. 07. 1989. Časopis "Znanost o ozonu i inženjering" (Vol 12 pp 65-72) objavljuje "Utjecaj ozona na tumorsko tkivo u odnosu na zdravo tkivo". J. Washutti, R. Viebahn, I. Steiner "In vitro rezultati jasno pokazuju da je navedeni utjecaj ozona na metabolizam tumora, a koji se ne javlja u zdravom tkivu, zaista moguć. Zato su, posebice u ovom slučaju, respiratorni ciklus i glikoliza kao i općenito iskorištavanje kisika u tumorskom tkivu podložni pozitivnom utjecaju terapije ozonom..."

08. 08. 1989. "Newsweek" (Vol. 114, No.6, P. 50): Vrlo razvijeno AIDS "podzemlje" sastavljeno od poduzetnika i aktivista protiv AIDS-a ilegalno unosi u SAD nesankcionirane lijekove pa čak i stroj za injektiranje ozona. Očajni ljudi jedinu nadu vide u "podzemnoj" ilegalnoj mreži.

U rujnu 1989. Dr. Harald Vetter ND (8126 Hohenpeissenberg, Njemačka) objavljuje tekst "AIDS - može li ozon pomoći?", koji sadrži precizno dokumentirane rezultate njegovih primjenjivanja 600 ml autohemoterapijskog ozona na 100 pacijenata oboljelih od AIDS-a (44 sa AIDS / WR 6, 47 sa ARC / WR 3-5, 9 s limfodenopatijom (LAS) / WR 1-2). Stručnjak za osiguranja recenzirao je jedan tipični slučaj i izjavio kako su takva dramatična poboljšanja gotovo nevjerojatna.

26. 10. 1988 Associated Press objavljuje tekst "Ozon može ublažiti simptome AIDS-a?", autora Dr. Kennetha Wagnera (Bethesda Naval Hospital). On izvještava da je ozon zaustavio množenje HIV virusa, a stanice ostavio netaknutima. Dr. Steven Kleinman iz američkog Crvenog Križa kaže kako bi s time trebalo dalje eksperimentirati. Associated Press tada izvještuje i o Dr. Carpendaleu, rukovodiocu Rehabilitacijskog centra VA bolnice (San Francisco), koji je vodio studiju kontroliranja dijareje ozonom, te lako mogućeg onesposobljavanja HIV virusa.

28. 11. 1988. "Insight" Vol. 4, No. 48, P. 56 (autorica Dina Van Pelt). Ozon može uništiti HIV bez oštećenja zaražene krvne stanice. Pomorska bolnica Bethesda u Marylandu testirala je krv zaraženu HIV-om u kojoj je ozon ubio virus bez oštećenja stanica zaraženih virusom. Dr. Kenneth F. Wagner, senior doktor za istraživanja HIV-a iz Zaklade Henry M. Jackson za

napredak vojne medicine u Rockvillu, kaže kako su Europski doktori godinama sigurno tretirali viruse ozonom. Studija petoro pacijenata u VA bolnici u San Franciscu pokazala je znatno poboljšanje bez znakova toksičnosti u svih pet slučajeva.

1989. Zaustavljeno prvo suvremeno bolničko testiranje ozona na ljudima u SAD-u. George Perez, M.D., direktor Odsjeka za virologiju u Medicinskom centru Saint Michaels (Newark, NJ,) i glavni istražitelj Odbora za institucijsko nadgledanje bolnice, bio je zadužen za provedbu institucijski nadgledanog ozon/AIDS protokola u trajanju od 75 dana. 5 pacijenata oboljelih od AIDS-a podvrgnuto je tretmanima ozonom u trajanju od samo 15 dana. Broj T/4 u pacijenata varirao je od niskih 5 do visokih 86. Jedan pacijent je u početku bio toliko prekriven ranama od herpesa da nije mogao nositi odjeću. Broj T-stanica svima je bio ispod 200. Na završetku petnaestodnevnog tretmana, herpesom oštećena koža spomenutog pacijenta je zacijeljela, i svi su otpušteni iz bolnice. Nisu pronađene nikakve nuspojave ili toksičnost. Broj T/4 ostao je stabilan ili se povećao. Smanjio se broj virusnih proteinskih jezgri (p24), ukazujući na masovno uništavanje virusa. Četiri doktora medicine izjavljuju da je terapija ozonom netoksična i da bi trebala biti usvojena. Uslijed političkog pritiska testovi su ukinuti.

Komentar o tome što "politički pritisak" uistinu znači: FDA je primorala Dr. Pereza da potpiše lažnu izjavu o "beskorisnosti" ozona, prijetivši mu ukidanjem statusa doktora i ukidanjem milijunskog ulaganja u bolnicu. Do strogo cenzurirane kopije te izjave može se doći putem Članka o dostupnosti informacija.

U studenom 1989. James Caplan, kubanski doktor medicine koji je uspješno liječio anemiju srpastih stanica, čireve na zglobovima, očne bolesti (RP, retinitis pigmentosa) i pomagao u nezgodama na farmama, i Dr. Manuel Gomez iz Nacionalnog instituta za znanstvena istraživanja u Havani (Kuba) imaju spreman patent za liječenje anemije srpastih stanica i čireva kisikom/ozonom. Započeli su s testiranjima na ljudima u velikom razmjeru, što je navelo kubansko Ministarstvo zdravstva da odobri opće korištenje ozona u tretiranju anemije srpastih stanica, čireva i srodnih rana. Odobrenje za tretiranje bolesti retinitis pigmentosa donešeno je još i prije.

1989. "Ozon u medicini, Vol 3". - zapisnik sa 9. Svjetskog kongresa o ozonu u New Yorku, koji je objavila Međunarodna udruga za ozon iz Zuricha. Sadrži 14 prezentacija medicinskih terapija ozonom priznatih međunarodnih doktora medicine i znanstvenika.

24. 01. 1990. Kanadski nacionalni stožer za obranu podnio je izvještaj Kanadskom uredu za

zdravlje (Health and Welfare Canada Bureau of Biologics): "Terapija ozonom u slučaju AIDS-a / projekt #231, sažetak pronalazaka." Značajan pozitivan porast u broju CD4. Bez negativnih učinaka na ukupan broj CD4. "U kontrastu s kontrolnim uzorcima koji su brzo postali visoko pozitivni na HIV-1... Ovi podaci jasno pokazuju da se nikakva HIV-1 aktivnost nije javila u bilo kojem od uzoraka tretiranih ozonom. Čini se da ovaj oblik liječenja predstavlja moćno sredstvo za deaktivaciju HIV-1 virusa u zaraženoj krvi a također, u određenim slučajevima, može pružiti sredstva za "auto-cjepivo" specifično svakom pojedinom pacijentu." Ozbiljno su zatražili dodatne donacije kako bi nastavili istraživanje.

1990. Eksperimentalna kemoterapija (1990;36:147-154). "In vitro sinergistička aktivnost 5-fluorouracila s malom dozom ozona protiv kemootpornih stanica tumora i novonastalih tumorskih stanica u ljudi". "Naši rezultati indiciraju da ozon u kombinaciji s 5-fluorouracilom (5-FU) čini stanice otporne na 5-FU podložnima na modalitet kombiniranog tretmana. Štoviše, ozon se ponaša sinergijski, ili može služiti barem kao aditiv kemoterapiji u različitim suspenzijama tumorskih stanica iz grudi i debelog crijeva."

1990. (travanj-svibanj) Odsjek za optičku fiziologiju Sveučilišta u Bologni (Italija), objavljuje u časopisu Panminerva Medica članak "Učinci terapije kisikom-ozonom na starošću uzrokovanu retinalnu makularnu degeneraciju". "U većine pacijenata okularno stanje se poboljšalo."

1990. Haematologica, 1990 75:510-5, poznati europski časopis za medicinu objavljuje rad "Studije bioloških učinaka ozona 1. Indukcija interferona na ljudske leukocite." (autori: Velio Bocci and Luana Paulesu), sponzoriranim od strane Ministarstva obrazovanja Italije. "...ozonizacija krvi je medicinski postupak korišten u nekoliko zemalja za liječenje viralnih bolesti... smatramo da je istraživanje učinaka ozona na PBMC (periferalne krvne mononuklearne stanice) otvorilo novo područje za studije koje mogu uroditi korisnim rezultatima i u biološkom i u praktičnom smislu. Ozon i reaktivni oblici kisika djeluju prvenstveno putem stimulacije PBMC-a i ispuštanja limfokina. Može se postaviti hipoteza o tome kako bi ozon mogao dovesti do ispuštanja tumorskog nekrotičnog faktora (TNF), interleukina (ILs) i interferona IFN (snažan antiviralni protein koji bi s imunomodulatornim aktivnostima mogao imati povoljan učinak u pacijenata oboljelih od viralnih bolesti)." (vidi i ostatak studije 05. 11. 1991.)

1991. Susan M. Lark, M.D. (Los Altos, CA) šalje Edu McCabeu predložak svog članka "Ozon i njegove primjene u medicinskoj terapiji". Osvrnula se na istraživačke studije o terapiji ozonom i zaključila da "studije nalaze dobrobit u kliničkoj primjeni ozona na različita stanja uz minimalan broj nuspojava." Rekla mu je: "Nakon desetljeća razvoja i istraživanja proizvoda za oksidativne primjene, zaključila sam da je terapija ozonom/kisikom jedna od najmoćnijih i najučinkovitijih terapijskih metoda s kojima sam ikad radila."

Ožujak 1991., zapisnik s 10. Svjetske konferencije o ozonu u Monaku. "Učinkovitost niskotlačne primjene O₂/O₃ na rane koje teško zacjeljuju". Horst Werkmeister, bivši pročelnik Odjela za radiografiju Luteranske bolnice (Oberhausen, Njemačka) kaže: "Za pacijenta postoji mala neugodnost, no ozon ne pospješuje daljnje oštećenje, a znatno potiče zaliječenje rana u velikom broju slučajeva zbog svog dezinfekcijskog i jakog hiperemijskog učinka. Ako se primjeni dovoljno rano, često može spriječiti nastanak velikih oštećenja. Cilj nepristrane prezentacije razvoja rana nakon primjene ozona/kisika zasnovane na gore navedenim mjernim vrijednostima, je potaći širu i češću primjenu ove metode koja je pokazala učinkovitost kod mnogih bolešću snažno pogođenih pacijenata."

Ožujak 1991., zapisnik s 10. Svjetske konferencije o ozonu u Monaku. "Iščezavanje teško kontrolirane dijareje nepoznate etiologije u pacijenata s AIDS-om liječene medicinskim ozonom, pilot studija". Rektalna insuflacija ozona zaustavlja dijareju u pacijenata oboljelih od AIDS-a.

Travanj 1991., *Erfahrungsheilkunde* Vol 40, No. 4, "Terapija ozonom, pozadinski terapijski koncept i modeli učinkovitosti". (objavila Renate Viebahn-Hansler). "Zbog svoje specifične reakcije, medicinski ozon kao terapijski agens ima točno definirani raspon učinkovitosti...Ovisno o doziranju i koncentraciji, koristimo različita svojstva ozona, npr. njegov germicidni učinak (oksidativnim uništavanjem), mogućnost deaktivacije mikroorganizama, i njegov restitucijski učinak (u rasponima malenih koncentracija). To uključuje tri glavne indikacije: vanjske čireve i znatna oštećenja kože, bolesti viralnog i bakterijskog porijekla te cirkulatorne poremećaje. Restitucijski učinak ozona može se protumačiti njegovim oksidativnim učinkom na metabolizam kisika, indukcijom specifičnih enzima i aktivacijom imunološki kompetentnih stanica.

01. 10. 1991. stručna recenzija "Časopisa američkog društva za hematologiju". U značajnom probitku medicinskog mijenja U SAD-u, tri godine nakon što je studija zaključena, zajednički rad na ozonu/HIV-u doktora medicine Wellsa, Latinoa, Galvachina i Poesza objavljen je u stručno recenziranom i vrlo cijenjenom američkom medicinskom časopisu. Njihov članak:

"In vitro deaktivacija HIV-1 tipa virusa ozonom" izlazi u časopisu "Blood Journal, svezak 78 broj 7, 11. 10. 1991, pg. 1882" i opisuje istraživanje koje koordinira Dr. Bernard Poesz s Državnog sveučilišta u Syracusi. Proveli su 15 replikacija studije ozona koja je spajala ozon s HIV-om inficiranom krvlju faktora 8. Ozon je u potpunosti otklanjao HIV virus iz krvi 97-100%, a opet, bio je netoksičan normalnim zdravim komponentama krvi. Ed McCabe objavio je ovu studiju još 1988, u svojoj knjizi "Terapije kisikom".

1991. OCT Dr. Michael T. Carpendale M.D. (Veteran's Administration Hospital, San Francisco) i Joel Freeberg M.D. (UC Medical School San Francisco, Bay Medical Research Foundation, San Francisco) objavljuju u Časopisu za antiviralno istraživanje 1991; svezak 16., broj 3 :281-292 sljedeći medicinski dokument:

"Ozon deaktivira HIV u netoksičnim koncentracijama" HIV (p24) se smanjio u svim ozonom tretiranim kulturama u odnosu na kontrolne."

Također, Dr. Carpendale privatno objavljuje priče o dvije rektalne insuflacije ozona u pacijenata oboljelih od AIDS-a: "HIV pozitivan pacijent nakon tretmana ozonom postaje PCR negativan".

1991. Dr. Robert Mayer (koristi ozon preko 50 godina, od 40-tih) u svojoj kliničkoj studiji istraživačkog centra ima pacijente s uznapređovalim stadijem AIDS-a koji imaju samo 5 T-stanica. Normalan broj je 600-1500 i više. Iako imaju samo 5 T-stanica, potpuno su zdravi. U nadi da će potaći razvitak, lokalni FDA ured dozvoljava Dr. Mayeru da slobodno koristi ozon, pod uvjetom da ga proizvodi sam u svom uredu sa strojem vlastite izrade.

1911. hrabri humanitarac, umirovljeni američki doktor medicine, Dr. J.B. iznosi rezultate svoje tajne kliničke visokotlačne terapije ozonom. Cjelokupno testiranje bilo je provedeno u centralnoj bolnici i nezavisnim laboratorijima. Od 248 HIV-pozitivnih pacijenata izvješćuje o 113 njih koje je doveo u HIV-negativno stanje, svakog unutar 60 dana, koristeći autokemoterapiju ozonom nakon koje slijedi neposredna visokotalčna terapija.

1991. publikacija: "Korištenje ozonom tretirane krvi u liječenju HIV infekcije i imunološke bolesti, pilot studija učinkovitosti i sigurnosti ozona" ("AIDS" 5:981-984. G. Garber, D Cameron, N Hawley-Foss, D Greenway i M. Shannon).

Ovo je studija koju neprijatelji ozona vole citirati kako bi pokušali (krivo) dokazati da ne djeluje. U ranom pokušaju jedne kanadske ustanove kojim se htjela dokazati vjerodostojnost ozona i njegova sigurnost, dobrohotni ali neiskusni praktičari proveli su loše planiran protokol pilot studije. Studiju su financirali Odsjek za infektivne bolesti Opće bolnice u Ottawi, Canadian Health and Welfare, Federalni kanadski centar za AIDS, Ministarstvo nacionalne obrane i The

Meuller Medical Company iz Kanade.

Komentar: Loša organizacija, jer je tijekom studije injektirano samo 10 cm³ ozona u mišić (što je Aubourg 1938. odbacio kao prebolnu i neučinkovitu metodu), ne intravenozno, u nedovoljnoj količini da bi bio koristan i kroz nedovoljno dug vremenski period. Kako očistiti 50-ak i više litara vode (koliko prosječno sadrži ljudski organizam) injektiranjem 10 cm³ u mišić samo tri puta tjedno? Sama dnevna količina toksičnog materijala iz okoliša koju se unosi u tijelo brzo bi poništila bilo kakvu dobrobit, a da i ne spominjemo stres uzrokovan bolešću kao što je AIDS !

Loša provedba, jer su upravitelji priznali kako se tokom druge polovice ionako prekratke studije stroj za ozon pokvario i uopće nije proizvodio ozon, no tu su činjenicu kada su sastavljali izvještaj o drugoj fazi studije ipak ignorirali!

Dakle, koristili su protokol kojeg bi svaki ozbiljni praktičar ismijao, a svoje su zaključke donosili na osnovu krivih podataka. Zatim su dodatno povećali svoje greške ozbiljno prekoračivši granice, krivom i neopravdanom izjavom da "terapija ozonom ne poboljšava parametre imunološke aktivacije niti umanjuje mjerivi p24 antigen u HIV-om zaraženih osoba."

Dopuštanje objavljivanja takvih studija i izjava je tragično, jer te krive zaključke FDA često ponovno iznosi izabranim zastupnicima, ignorirajući na tisuće studija koje pokazuju da ozon djeluje. Ta intelektualna neiskrenost koristi se kako bi se politički opravdalo priječenje daljnjih ozbiljnih istraživanja koja bi umanjila patnju i spašavala živote.

05. 11. 1991 Časopis za istraživanje limfokina i citokina, svezak 10, broj 5, 1991 objavljuje "Studije bioloških učinaka ozona: 2. Indukcija TNF-a na ljudske leukocite, autori: Luana Paulesu, Enrico Luzzi, and Velio Bocci. "Zbog toga što je ozonizacija krvi procedura koju provodi nekoliko Europskih zemalja u liječenju viralnih bolesti i tumora, leukocitno oslobađanje faktora s antiviralnim i imunomodulatornim aktivnostima može objasniti mehanizam djelovanja ozona i autokemoterapije." "Koncentracija ozona je kritična u uvjetima stvaranja TNF-a i stanične mitogeneze. Zbog prisutnosti eritrocita, potrebne su veće koncentracije da bi se postigla učinkovitost u krvi, naspram one potrebne za učinkovitost u PBMC."

Prosinac 1991. Dr. Robert Mayer pridružuje se doktorima koji izvješćuju o pacijentima serumski konvertiranim u HIV negativno stanje koristeći ozonsku autokemoterapiju.

1991. znanstvenik s jednog od vodećih sjeveroistočnih sveučilišta u suradnji s BSME (Bachelor of Science in Mechanical Engineering) inženjerom/istraživačem J.W. (imena izostavljena na zahtjev, zbog prevencije zatvaranja radi velikih novčanih interesa) više od dvije godine provodi studiju istrebljivanja grupe mikroba koristeći ozonsku opremu. U 20 završenih studija izvješćuje o 100%-tnom uspjehu u uništavanju "in vitro". Policijski narednik iz Ft. Lauderdalea, koji je povezan i sa slučajem FL Wainwright, telefonom kontaktira jednog od znanstvenika i upozorava ih: "Ako nastavite proučavati učinkovitost ozona bit ćete proglašeni dijelom kriminalne urote!"

1991. Tvrtka Medizone vodi pregovore s Oružanim snagama Kanade o započinjanju 2.5 milijuna dolara "teške" istraživačke studije u 1992., koja se sastojala od proučavanja životinja, sterilizacije krvi, testiranja na ljudima i radova povezanih s tom studijom.

Siječanj, 1992. Kapetan Michael Shannon, zamjenik glavnog kirurga Kanadskih pomorskih postrojbi ima 350 podređenih znanstvenika. Započinja 2.5 milijuna dolara vrijednu medicinsku studiju ozona koja će uključivati sterilizaciju krvi, testiranja životinja i drugo. Kanadska vlada je shvatila da bi u slučaju velike krize zaliha krvi kanadske vojske u svom sadašnjem stanju bila neadekvatna. M. Shannon izjavljuje: "Ima nešto u tome - s obzirom na to koliko ljudi godišnje putuje u Europu, uz znatan trošak, samo da bi primili terapiju ozonom."

08. 05.1992. Associated Press: Dr. Wayne Jonas (iz Vojnog instituta za istraživanja Walter Reed) svjedoči pred zakonodavnim tijelom Sjeverne Karoline. "Zahtjev da se današnje medicinske prakse temelje na čvrstim znanstvenim dokazima je poput gradnje kuće na kamenom temelju. Zahtjev da takve prakse "prevladavaju" značilo bi graditi kuću na pijesku. Ono što prevladava u medicinskoj praksi mijenja se s vjetrom općeg mišljenja i plimom profita."

U lipnju 1992. Ed McCabe započinja blisku suradnju s bivšim članom američkog kongresa Berkeleyem Bedellom. Donose odluku o pozivanju McCabea da svjedoči pred novoosnovanim Odborom za nekonvencionalnu medicinu Državnog instituta za zdravlje. On iznosi: "S obzirom na mnoge intervjuje koje sam proveo, mišljenja sam da je problem AIDS-a riješen. Ako se može osigurati imunitet na sudski progon od strane države i medicinskog odbora, ovi humanitarni doktori rado će podijeliti svoje znanje s javnošću za opće dobro. I ja sam spreman učiniti isto. Ne treba im čak ni vaš novac, financirat će se sami. Ako doktorima koji koriste ozon osiguramo imunitet na sudski progon, u roku od 90 dana jedino što će još biti potrebno učiniti biti će implementacija postojećeg rješenja."

Ed i Berkeley su odlučili da im je potrebno i prisustvo doktora medicine, pa su izabrali Dr. Johna Pittmana (Sjeverna Karolina) da predstavlja sve doktore koji koriste ozon, a koji su podvrgnuti političkom zlostavljanju. Dr. Pittman iznio je svoju priču o tome kako su mu zabranili rad iako je terapija djelovala.

U lipnju 1992. Ed McCabe i Dr. John Pittman susreću Dr. Killiana, zamjenika direktora N.I.A.I.D.-a (instituta za AIDS). On i njegov asistent bili su vrlo entuzijastični u vezi ozona kada su vidjeli donešene im dokaze o uspješnosti ozona u liječenju AIDS-a. Kasnije su šutjeli, bez entuzijazma, i ponašali se kao da nikada nisu ni čuli ono što im je rečeno.

1992. A. Bolton: "Izveštaj znanstvenih studija u svrhu razjašnjenja liječenja periferne vaskularne bolesti "Ozon-O-Med"-om", Intermune Life Sciences, Etobicoke, Ontario, 1992.

22. 07. 1992. Ed McCabe odlazi na put u Washington nakon što je dogovorio dva privatna sastanka sa dva člana Američkog kongresa, i to tako da se poklapaju sa sastankom koji su on i bivši član kongresa iz Lowe, Berkly Bedell istog dana dogovorili sa senatorom Tomom Harkinom, bivšim kandidatom za predsjednika.

Gos. Bedell i gos. McCabe odlučili su pozvati dva doktora koji su doveli pacijente iz HIV+ u HIV-stanje. Također su pozvali i Jima Caplana, čovjeka koji je uvjerio Kubance da odobre terapiju medicinskim ozonom za opću primjenu, te Dr. Johna Pittmana, doktora koji je koristio ozon te jednog od njegovih pacijenata zaraženog AIDS-om kojemu je nedavno uskraćeno liječenje. Dr. Pittmanov ured zatvorio je Državni medicinski odbor Norh Caroline usred uspješnih kliničkih testiranja ozona, pod izlikom da "ozon nije odobren od strane FDA." Posjetili su članove kongresa, bili su toplo primljeni, i na kraju završili na sastanku u uredu senatora Harkina, gdje su im se u tom trenutku pridružili Dr. Michael Carpendale i njegov šef iz bolnice, San Francisco Veterans Administration.

Senator Harkin predvidio je za sastanak s nama samo pola sata, no bio je toliko zaintrigiran našim dokazom da smo o uspješnom tretiranju AIDS-a ozonom vodili jednoipolsatnu raspravu. Odmah je odlučio dogovoriti nam sastanak s direktorom Instituta za alergije i infektivne bolesti Državnog instituta za zdravlje, Dr. Anthonyjem Faucijem. Problem AIDS-a spada pod ovlast tog instituta, a Dr. Fauci se spominjao kao "car AIDS-a" američke vlade. Senator Harkin je član NIH-ovog (NIH=National Institutes of Health, Državni instituti za zdravlje) odbora za usvajanja, tako da ima njihovu pažnju.

20. 08. 1992. sastali smo se sa Dr. Faucijem i njegovim šefom, zamjenikom direktora NIH-a, Dr. Moskowitzem u NIH-ovoj zgradi broj 31, krilo 7A soba 24. Prisutni su bili i Dr. Hill, Dr. Killan te drugi zakonodavni i legalni asistenti. U ime ureda senatora Harkina, Mike Hall i Marina Metallios bili su prisutni kao promatrači. Ukupno je prisustvovalo 30 ljudi.

Predstavili smo svoja dva ozonom liječena pacijenta koji više nisu bili HIV+, i koji više nisu imali temperature, nateknute limfne čvorove, proljev, bolove, noćna znojenja, gubitak težine ili bilo koju drugu manifestaciju AIDS/ARC bolesti. Predali smo Dr. Fauciju i ostalima kopije njihove medicinske dokumentacije, te su slušali Dr. Carpendalea te još jednog doktora i njihove bivše od AIDS-a oboljele pacijente. Dr. Latino iz tvrtke Medizone govorio je o besprijekornim testovima ozona na životinjama koje je Medizone već proveo. Dr. Pittman i jedan od njegovih pacijenata iznijeli su emocionalnu molbu za otvoreno korištenje medicinskog ozona kako bi on mogao završiti svoja klinička testiranja ozona. I ja sam zatražio isto, iznijevši im ukratko 50 godina povijesti učinkovitosti medicinskog ozona na stotinama tisuća ljudi u Europi i navevši im savršen sigurnosni zapis milijuna primjena ozona. Iznijeli smo racionalan, iskustvom potkrijepljen, dokumentiran i razuman zahtjev za neposrednom istragom učinkovitosti ozona u liječenju AIDS-a. Također, pitao sam može li se što učiniti kako bi se postiglo da FDA obustavi supresiju koju vrši nad doktorima medicine koji koriste ozon. Rečeno nam je kako NIH nema ovlasti nad FDA.

Komentar: Zamislite slijedeću situaciju. Naša mala ali predana grupa sjedi za okruglim stolom sa službenim predstavnicima AIDS politike američke vlade. Uokolo stola sjede asistenti, sekretari, pomagači i rukovodioci raznih odjela. Nema velikih korporacija koje nas financiraju, kao što je inače uobičajeno na takvim sastancima. Iako su zastupnici NIH-a trebali prošetati niz hodnik da stignu tamo, svi mi ostali trebali smo izostati s posla i odvojiti iz vlastitog džepa zamjetnu sumu za putne troškove, smještaj i hranu. Došli smo iz cijele zemlje, samo da bi pomogli svojim sunarodnjacima koji umiru od AIDS-a. Sjedili smo tamo sa dva pacijenta, sada potpuno zdrava, prije oboljela od AIDS-a, koji su bili HIV negativni, jedan LRP negativan (LRP lančana reakcija polimeraze, test za bilo koji od 7 nukleotida samog HIV virusa), a jedan Western Blot/Elisa negativan (testiranje prisutnosti HIV antitijela). Sjedili smo tamo sa primjerima i njihovim zapisnicima koji su prikazivali kompletno zatiranje svih sekundarnih bolesti, njihovim doktorima, politički zlostavljanim doktorom i njegovim pacijentom kojemu je uskraćeno liječenje, te nekoliko debelih fascikala medicinskih referenci o ozonu iz Europe i SAD-a. Znete li kakav smo odgovor dobili?

"Ne vidimo razloga za daljnji nastavak ove priče." Dopustite mi da ponovim: "Ne vidimo razloga za daljnji nastavak ove priče." I, "Oni su toliko očito zdravi da sigurno nisu ni bili bolesni." Nećemo se ni osvrnuti na ovakav tretman osim ako nemate pacijente koji su barem

dvaput prije liječenja PCR-testirani kako bi se dokazala prisutnost HIV virusa, njihovu HIV pozitivnu krv pohranjenu, dva PCR-testiranja tokom liječenja i dva PCR-testiranja nakon tretmana koja dokazuju nestanak HIV virusa." Eh, kakav odgovor, i to od institucije koja je financirana našim novcem od poreza da pronade lijek za AIDS, dok ljudi pate i umiru tragičnom i sporom smrću. Nije baš ohrabrujuće, zar ne? Sama težina tamo priloženih dokaza bila je dovoljna za neposredno pokretanje istraživanja ozona, bez dodavanja novih uvjeta. Uz bilijune dolara kojima NIH raspolaže zaista su mogli nešto učiniti. Nakon svega što smo prošli, pomislili biste da su mogli barem kao gestu dobre volje uputiti nekoliko telefonskih poziva drugim doktorima i pacijentima, no sve što su rekli bilo je efektno "idite kući". Iako su nam definirali jasan cilj koji treba gađati, imao sam osjećaj da se linija s koje se gađa pomakla daleko unazad.

Analiza: Iznosim problem sadašnjeg NIH-ovog rasuđivanja:

1. Iako su izjavili da nisu upoznati s poviješću oduzimanja ozonskih strojeva od strane FDA, zlostavljanjem doktora koji koriste ozon, i primoravanjem doktora na lažne izjave o beskorisnosti ozona, čuli su to sve od mene osobno, uz napomenu koliko je bilo teško nagovoriti bilo kojeg doktora da se uopće pojavi i iznese im dokaze. Kako itko može provesti otvorena testiranja tog korisnog tretmana ako će ih FDA zatvarati čim otvore vrata?

2. Promovirajući nedokazanu tvrdnju "HIV uzrokuje AIDS", traže 6 PCR HIV testova, od kojih svaki košta oko 350 dolara, znači, ukupno više od 2100 dolara po pacijentu. Kao prvo, postoji nekoliko PCR testova, od kojih niti jedan nije osiguran, stoga, kojem će se testu vjerovati? I tko će to platiti? Doktori koji koriste ozon su financijski gledano bespomoćni, a pacijenti oboljeli od AIDS-a već su potrošili svu svoju ušteđevinu na doktore, bolnice i lijekove poput AZT, DDI, itd. Također, u doba kada su pacijenti koje smo mi doveli bili pozitivno testirani na AIDS, PCR testovi nisu bili normalno dostupni, tako da je prilaganje njihovih PCR testova bio nemoguć zahtjev! Također, mnogo patentiranih terapija ozonom sada spada u javno dobro, pa ni jedna farmaceutska tvrtka ne želi financirati istraživanje.

3. Putem svoje izjave dali su nam na znanje da neće razmotriti ozon osim ako ne udovoljimo njihovim novim PCR standardima, te da je JEDINO HIV virus ono što treba tražiti. Nigdje i nikada nije dokazano da je HIV virus jedini definitivni uzrok AIDS-a; jednostavno je jednog dana u medijima naveden kao vjerojatan uzrok. Rad Dr. Galloa "HIV uzrokuje AIDS" je dokazan kao lažan. Kako je navedeno na zadnjoj konferenciji za AIDS u Amsterdamu (1992), ljudi umiru od AIDS-a a da nikada nisu bili pozitivni na HIV ! Virus je vjerojatno samo promotor ili mogući ko-faktor bolesti. Stoga, zašto donositi zaključke o učinkovitosti ozona bazirane na prisutnosti ili izostanku virusa koji lako moguće uopće nije bitan? Zašto ignorirati najznačajnije činjenice koje dokazuju otklanjanje svih sekundarnih bolesti i simptoma? Ovo je daleko zahtjevniji test: treba li

se ili ne odmah započeti s istraživanjem ozona, ako se može ukloniti patnja oboljelih, bez obzira na to jesu li ili ne PCR negativni.

Komentar: Što je sa kvalitetom njihova samostalnog življenja nakon ozona? Način na koji je Centar za kontrolu bolesti odlučio klasificirati ima li netko AIDS ili ne daje odgovor. Oni traže istovremenu prisutnost nekoliko ukazujućih bolesti. Oba pacijenta koje smo mi doveli imali su potpuno eliminirane sekundarne infekcije i kliničke simptome. Dakle, prema definiciji Centra za kontrolu bolesti, uz HIV negativan test, više nisu bolovali od AIDS-a. Stvarni ljudi sjedili su pred NIH zaposlenicima, sa svojom medicinskom dokumentacijom i testovima krvi, pa opet, NIH službenici nisu ništa vidjeli. Ili su odabrali ništa ne vidjeti. Nadajmo se da će praktičnije mišljenje na kraju prevladati.

Moram napomenuti, kako biste shvatili medicinski ozon u pravom smislu liječenja AIDS-a, da nekoliko injekcija medicinskog ozona neće učiniti čudo. Uspješna liječenja AIDS-a ozonom provodila su se 2 do 5 sati dnevno u obliku nekoliko različitih oksidativnih i inih terapija tokom 3 do 6 tjedana za redom, ovisno o pojedinoj kombiniranoj primjenjenih metoda. Te se metode uvijek kombiniraju s promjenama stila života, pravilnom ishranom, eliminacijskim čišćenjem organa, duhovnim i moralnim balansiranjem kako bi se uklonilo pacijentovo poricanje samoga sebe, uključujući proces reizgradnje imunološkog sustava.

Šestoro američkih doktora izvjestilo me o preko 200 ljudi koji su testiranjem dokazano HIV negativni. Također posjedujem video intervju koji dokazuje iznimnu učinkovitost ove terapije u slučaju raka, pa čak i bolesti poput multiple skleroze. Kao društvo trebali bismo uskoro okrenuti pogled u smjeru ozona, umjesto da gledamo kako sve više ljudi nepotrebno umire dok se mi uporno držimo starih metoda koje očito ne funkcioniraju.

U rujnu 1992. "Bilten za razvoj i istraživanje" Br. 234. (Odsjek za znanost i tehnologiju, Canadian Government's Supply and Services Dept.) objavljuje "Bolja sterilizacija krvi ozonom". Pod 303,943 dolara vrijednim ugovorom sa Surgeon General's Branch of Department of National Defence [DND] Headquarters (sjedište odjela za državnu obranu), istraživači iz CCRS-ovog National Reference laboratorija proučavaju dvije tehnologije sterilizacije ozona, kako bi potvrdili njihovu izvještenu učinkovitost u deaktivaciji raznih potencijalnih viralnih kontaminacija krvi, uključivši HIV-1 i hepatitis... U Europi je prema procjeni 350,000 ljudi bilo tretirano ozonom u periodu od 1980. do 1985. Sveučilište u Bonnu recenziralo je te slučajeve i prijavilo da se u slučaju pravilne primjene ozonske terapije ne javljaju gotovo nikakve nuspojave... "Produkti tog istraživanja našli su primjenu širom svijeta", kaže kapetan Shannon (iz DND-a). "U pravilnoj koncentraciji, primjena ozona zvuči gotovo predobro da bi bila istinita. Pokušavamo ne biti previše entuzijastični, ali dosadašnji podaci dovode nas u napast."

1992. Acta-Chir-Plast. 1992; 34(3): 182-4 "Korištenje ozonoterapije u operacijama korekcije nosa" (Kawalski, H. Sondej J., Cierpiol Tracz E). Opisuju se pozitivni rezultati primjene ozona u rinoplastiji. 25 pacijenata je intravenozno primalo ozon u trajanju od 3 dana prije operacije i post-operativno, što je rezultiralo znatnim smanjenjem trajanja post-operativnih komplikacija u usporedbi s grupom od 20 pacijenata koji nisu primali ozon.

Rujan 1992. Medicinska hipoteza (Rujan 1992. ; 39(1): 30-4). "Ozonizacija krvi u liječenju virlanih bolesti i imunoloških deficijencija. Hipoteza." (autor: V. Bocci). U posljednje tri dekade u Europi su primjenjene glavne ozonske autokemoterapije, u nekontroliranim testiranjima provedenim nad pacijentima oboljelim od raznih bolesti, a naročito kroničnih virusnih bolesti i neoplazmi. Čini se da je tretman u stanju aktivirati domaćinov imunološki sustav poticanjem proizvodnje imunoaktivnih citokina, te je sada moguće racionalizirati proceduru, poboljšati metode i procijeniti ishod... Kada se to provede, uslijed jednostavnosti procedure i mogućnosti široke medicinske primjene autokemoterapija bi mogla postati vrlo vrijedna, posebice u nerazvijenim zemljama. (-iz Medline)

Listopad 1992. Pol-Tyg-Lek (1992 Lip., 19-26; 47(42-43): 964-6) poljski medicinski časopis. "Klinička procjena rezultata liječenja pacijenata oboljelih od arterosklerotične ishemije donjih ekstremiteta intraarterijarnim injekcijama ozona". Sedam poljskih istraživača dalo je 10 injekcija ozona u femoralne arterije 50-toro pacijenata s arterosklerotičnom ishemijom donjih ekstremiteta i 49 pacijenata s dijabetesom. "Liječenje je rezultiralo znatnim poboljšanjem u obje grupe... liječenje ozonom je i učinkovito i sigurno." (-iz Medline)

Prosinac 1992. Časopis za njegu pacijenata oboljelih od AIDS-a u svesku 6, broju 6 objavljuje članak "Točka gledišta: Slučaj za terapiju ozonom" Eda McCabea. To je bilo ponovno izdanje njegova svjedočenja pred NIH-ovim Uredom za nekonvencionalnu medicinu. "Razgovarao sam sa 6 doktora medicine is SAD-a, koji su neovisno jedan o drugome, kolektivno prijavili više od 300 pacijenata koje su doveli u HIV-negativno stanje (s potvrđenim Western Blot, ELISA, i PCR), uključivši potpuno uklanjanje bilo kakvih faktora sekundarnih bolesti kao što su npr. gubitak energije, gubitak težine, dijareja, itd."

Veljača 1993. Dr. Simi Khanna MBBS;DHOM objavljuje "Konačno - liječenje ozonom-kisikom". (njen ured se nalazi u predgrađu Londona, Engleska). Ona navodi 31 uobičajenu bolest koja se rutinski tretira ozonom. "Čarobnu terapiju ozonom-kisikom" (njene riječi) otkrila je nakon što ju je osobno dovela sa ruba smrti četiri i pol mjeseca groznice, besanice, svrbežnih osipa, nateklih i bolnih zglobova, rapidnog opadanja težine, nakon što ništa drugo nije djelovalo (dvije bolnice i

112 raznih medicinskih pretraga).

Travanj 1993. Časopis kanadskog medicinskog društva Novosti znanstvene medicine (Can Med Assoc J 1993; 148(7) pg 1155) objavljuje članak "Jesu li bezbrižne transfuzije zaista samo za dašak ozona daleko?" Alberta C. Baggsa, , BSc. "Znanstvenici u Americi i Kanadi istražuju korištenje ozona za uništavanje HIV virusa, hepatitisa i virusa herpesa te drugih infektivnih agensa u krvi koja se koristi za transfuziju. Studije su podržali i medicinski krugovi NATO pakta zbog straha da su viralne pandemije ugrozile mogućnost svjetskih banaka krvi da udovolje hitnim i velikim vojnim potrebama." "...U pismu upućenom NATO-ovom odboru za krv , glavni kirurg Kanadskih oružanih postrojbi izvješćuje o kanadskim nalazima koji govore kako 3-minutna ozonizacija seruma zaraženog milijunom HIV-1 čestica u jednom mililitru postiže gotovo 100%-tnu deaktivaciju virusa. Također, saznalo se da procedura uništava i neke druge viruse s lipidnim ovojnicama, uključivši majmunski imunodeficijencijski virus i razne tegobe koje su interesantne veterinarima." Izvješće u časopisu opisuje rad tvrtki Mueller Medical i Medizone International.

Svibanj 1993. Američki časopis za kirurgiju (59(5): 297-303). "Irigacija trbušne šupljine u tretiranju eksperimentalno induciranog mikrobnog peritonitisa: učinkovitost ozonizirane otopine soli u vodi". Devetoro istraživača implantiralo je gel kapsule fekalnog razmaza u peritonealnu šupljinu štakora. "Ozonizirana otopina soli u vodi statistički se pokazala kao učinkovito irigacijsko sredstvo kod redukcije stvaranja apscesa u preživjelih."

Svibanj 1993. H. D. Wolfsteadter, MD iz Berlina objavljuje tekst "Terapija ozonom" pod sponzorstvom Međunarodnog društva za AIDS- Prirodna alternativna tradicionalna komplementarna medicina (NATC i IAS). "...nedavni rezultati istraživanja virusa, posebice rezultati in-vitro pokusa na retro-virusima i aktivirajući učinci na imunološki sustav u skoroj će budućnosti učiniti terapiju ozonom zanimljivom temom suvremenog istraživanja. U prepoznavanju hitne potrebe za kliničkim pojašnjenjem učinkovitosti liječenja ozonom zasnovane na tvrdnjama i indikacijama ne postoje podijeljena mišljenja."

02. 05. 1993. Glavni naslov: Kanađani proveli testiranje na majmunima - Medizonova tehnologija dekontaminacije krvi pokazala se uspješnom. Još uvijek sporo napredujući, Mediozone objavljuje uspješna testiranja na majmunima. To je bio jedan od uvjeta koji su bili postavljeni prošlog Kolovoza kada su se McCabe/Bedell/Latino i drugi sastali s Dr. Faucijem u NIH-u. Dr. Fauci je rekao: "Zašto ne provedete jednostavno testiranje na majmunima?" Medizone je tako i učinio, pa sada objavljuju uspješno završene prve dvije faze kanadskog istraživačkog projekta nadgledanog od znanstvenika-zastupnika Kanadskog Crvenog križa, Ministarstva obrane i agronomije, Veterinarskog medicinskog sveučilišta Cornell i tvrtke

Medizone Canada Ltd.

U dvije grupe majmuna uvedena je plazma inficirana visoko virulentnim razmazima SIV-a (majmunski ekvivalent HIV-a). Prva grupa uginula je unutar 12 dana. Inficirana plazma druge grupe prvo je infuzijski tretirana ozonom. Druga grupa uopće nije pokazivala znakove infekcije.

Dr. Latino, predsjednik tvrtke Medizone je izjavio: "Ovi preliminarni rezultati pokusa ukazuju na sposobnost Medizonovih patentiranih znanstvenih i tehnoloških procesa da deaktiviraju određene virusne kontaminante u krvi, uključivši i virus HIV-a.

Zajedno s gore navedenim testiranjem majmuna, tvrtka Medizone je do sada FDA-u poslala slijedeće podatke:

1. Studija na zečevima na Farmakološkom sveučilištu (Long Island) pokazuje da se u koncentracijama i do 10 puta većim od doze predložene za čovjeka ne javlja toksičnost.
2. Studija na mačkama na Veterinarskom sveučilišnom fakultetu Cornell ne pokazuje toksične efekte.
3. Studija deaktivacije HIV-a u Časopisu za hematologiju pokazuje stopostotnu deaktivaciju.
4. Medicinska škola Mount Sinai (New York) otkriva da su hemodijalitičke i koagulacijske promjene debelo unutar standarda za reinfuziju pakirane ljudske krvi.

FDA i dalje ne želi odobriti testiranje na ljudima, niti priznati da postoji ikakav znanstveni dokaz učinkovitosti ozona.

Kolovoz - rujan 1993. Međunarodna udruga za ozon održava 11. svjetski kongres i izložbu o

ozonu (29. 08 i 03. 09. 1993) u San Franciscu. Razgledavalo se 9 postrojenja za tretiranje vode ozonom. detaljno su se pregledaval štandovi proizvođača industrijskog ozona i dodatno je održan dvodnevni sastanak o ozonu kojem su prisustvovali doktori suučesnici iz cijelog svijeta.

Komentar: O3OHATOP - to je ruska riječ za ozon. Sastanak nam je jasno prikazao da čak i Rusija ima više slobode u zdravstvu od SAD-a.

Dr. Claudia Koscherkova, pročelnica Odjela za razvoj i istraživanja na Nisnerokinov medicinskom institutu trenutačno ozonom liječi 39 arterosklerotičnih pacijenata. Ona, C.N. Kontorschikova M.D. (pročelnica Centra za istraživanja), posebice Sergi P. Peretyagin M.D. (rukovodioc Centra za istraživanja - otac suvremene primjene ozona u Rusiji) i drugi primjenjuju medicinski ozon na bebama, životinjama, odraslima, pa čak i za liječenje rana nastalih vatrenim oružjem! Imaju četiri glavna centra za liječenje ozonom u svojim glavnim gradovima: Nezhni Novgorod, Ivanovo, Kirov, i Smolensk, i ostale centre u Baltičkim zemljama.

Također, koriste inhalacijsku terapiju ozonom - koncentracija 1-4 mcg/ml ozona vlaži se ultrazvukom i inhalira, i razvijaju tehniku recikluratorne izvantjelesne ozonizacije ljudske krvi u trajanju do sat i pol, pri niskim koncentracijama od 1.5 do 2 mg/ml.

Preko 120 ruskih doktora medicine je tokom proteklih 6 godina liječilo tisuće ljudi ozonom! Zbog nasilne pohlepe američkih kompanija za proizvodnju lijekova koje utječu na sve nivoe društva kako bi onemogućili korištenje ozona, sve druge zemlje nas prikazuju inferiornima!

Ruski doktori koje sam upoznao na IOA konferenciji bili su dovoljno ljubazni, pa su mi posudili kopiju svog videozapisa. Napravio sam dobru kopiju tog materijala i dvadestminutni video koji objašnjava medicinski ozon (na engleskom). Ima puno inovativnih tehnika, a sada možete naručiti i svoju kopiju preko "The Family News."

Na istoj konferenciji IOA je održala razgledavanje lokalnih postrojenja za tretiranje vode ozonom i trodnevnu prezentaciju dokumenata o postrojenjima za pročišćavanje gradske pitke vode, najnovijim industrijskim metodama stvaranja ozona, postrojenjima za tretiranje otpadnih voda, ozonu koji se koristi u industriji papira za hlađenje i proizvodnju, ozonu u bazenima i gradskim akvarijima, tretiranju podzemnih voda i biološkim efektima ozona.

Konferencija je završila dvodnevnom medicinskim prezentacijama kompletiranih i aktualnih medicinskih studija ozona- od kojih se većina provodila van SAD-a (zbog političkih pritisaka u Americi). Slijedi sažetak tema koje pokazuju uspjehe liječnika koji su provodili terapije medicinskim ozonom.

Dr. John Greenburg, sa Škole za medicinsko osoblje Sveučilišta u Heidelbergu, radeći zajedno s Horstom Kiefom, predstavlja rezultate svog rada na mikroskopskom istraživanju krvi nakon izlaganja ozonu (5 cm³ krvi, 15 cm³ ozona), utvrdivši da je ozon siguran ako se koristi unutar prihvaćenih parametara, koncentracijom uglavnom manjom od 80 mcg/m.

Dr. Michael Carpendale (San Francisco, CA VA Hospital) dobio je priznanje za svoj istraživački rad i za pomoć oko organizacije tadašnjeg sastanka. U svom govoru "Ozon, Hiv i AIDS" navodi: "Ozon deaktivira HIV u količinama koje nisu toksične za krvne stanice; u salinu 0.4 ug/ml; u serumu 4.0 ug/ml; u krvi 50 ug/ml. Ozon je nevjerovatno siguran lijek,... povećava kisik među stanicama, povećava vazo-dilataciju i perfuziju... povećava propusnost staničnih membrana...najbolji je marker za T4 stanice." I, " Va bolnica na Floridi liječila je dotičnog pacijenta ozonom rektalno, njegova majka tvrdi da mu je izliječena cryptosporidium dijareja."

Doctor Frank Shallenberger izvjestio je o primjeni IV ozonske terapije, putem infuzijskih pumpi koje su imale protok od 100 cm³ /h. Predlaže ponovna 10 cm³ punjenja medicinskih šprica umjesto jedne velike, tako da koncentracija ozona unutar šprice vremenom ne počne opadati. Naveo je da tjelesna antioksidativna reakcija započinje unutar 5 od 6 dana.

Doctor Wong (University of Havana, pročelnik odjela za terapiju ozonom u njihovom medicinskom istraživačkom centru) koristi ozon za liječenje artritisa, kardiopatije, endoflebitisa, itd.

Dr. Bernie Kershbaum (Philadelphia, PA) izabran je za pročelnika organizacije IOA Pan American Medical Group. Slijedeći IOA kongres održati će se 12. 05. 1995 u Francuskoj. U potrazi su za novom dokumentacijom.

Podpredsjednik Njemačkog društva za ozon, Dr. Hartmut Baltin izvješćuje o liječenju pacijenata

oboljelih od AIDS-a u studiji u njegovoj vaskularnoj klinici.

Talijani koriste veterinarsku tehniku infuzije 15 mcg/ml ozona u 2 litre konjske krvi, i reinfuzije u konja.

O testiranjima ozona na IOA konferenciji također izvještavali:

Okluzivna arterijska bolest donjih udova - O. Rokitansky, J.

Washuttl and L. Groger - Austrija

Okluzivna arterijska bolest donjih udova - R. Mattassi - Italija

Imunološko praćenje - H Baltin - Njemačka

Arteroskleroza - N. Zhulina, C. Kontorschikova i N. Morozova - Rusija

Kardiopatologija - F. Hernandez i drugi - Kuba

Hipoksična stanja - S. Peretyagin - Rusija

Hiopksična oštećenja - C. Kontorschikova - Rusija

Myocardium fractals - A. Gavrilushkin, S. Peretyagin i O. Birjukova - Rusija

Chelation - M. Foster - SAD.

Multiformna patologija - G. Glady - Francuska

Dermatologija - S. L. Krivatkin - Rusija

Stafilokok - T. Shimoyama i drugi - Japan

Sickle Cell Anemia - M. Gomez i drugi - Kuba

Autovakcinacija nastala ozonom - J. Greenberg - Njemačka

Reumatske bolesti - Z. Fahmy - Njemačka

Katostrofne ozljede u djece - S. N. Gorbunov i drugi. - Rusija

Studija rektalne insuflacije štakora - S. Mendez i drugi - Kuba

Genetika - E. Prieto i drugi - Kuba

Anaesthetized horses - P. Scrollavezza et. al. - Italy

Disfunkcija očnog živca - R. Santiesteban i drugi - Kuba

Cerebrovaskularna nezgoda - E. Devesa - Kuba

Senilna demencija - M.M. Rodriguez i drugi - Kuba

Maligna bolest - H. Kief - Njemačka

Rak dojke - R. Dallaglio i drugi - Italija

Neurodermatitis - H. Kief - Njemačka

Probavni sustav - M. Noa - Kuba

laboratorijske životinje očišćene od mikroba - J.M. Mirabal i drugi - Kuba

Citirajući Seigfrieda Rillinga, predsjednika Njemačkog medicinskog društva za ozon (navodi iz njegovog govora o povijesti ozona korištenog u Njemačkoj): "...Ozon samo služi čovječanstvu".

Komentar: I uza sve to, jedan FDA službenik rekao je članu kongresa da ne postoji dokaz medicinskih primjena ozona. Američki doktori bi trebali biti zastupljeni u većini na gore navedenoj listi, umjesto toga oni su primorani skrivati svoj rad po podrumima i stražnjim sobama.

02. 09. 1993. Svjetska premijera polusatnog kanadskog videozapisa "Ozon i politika medicine" na IOA sastanku (autori: Geoff Rogers i Riener Diedrau). Nakon toga video je prikazan u L.A.-u,

New Yorku-u, Salt Lake City-ju i drugim zdravstvenim sajmovima.

Komentar: Kroz njihove vlastite riječi video demonstrira bahatu neobrazovanost sustava i hrabro uloženi trud istraživača i pionira medicinskog ozona.

08. 09. 1993. Medizone Int'l NYC sa talijanskim ministarstvom zdravstva i talijanskom znanstvenom udrugom za terapiju kisikom-ozonom najavljuje ko-projekt liječenja AIDS-om i hepatitisom B zaraženih pacijenata sa Medizoneovom tehnologijom dostave tankog filma. Pacijenti će biti podvrgavani jednosatnom tretmanu svakog drugog dana tokom 12 tjedana testiranja.

25. 09. 1993. Dr. Gerard V. Sunnen, M.D. piše svoj "Dodatak 'Ozonu u medicini'; mogući mehanizmi viralne deaktivacije ozonom." Detaljizira kemijske reakcije putem kojih ozon postiže svoju učinkovitost. 20. 01. 1994. Medical Tribune - Research News - glavni naslov: "Mješavina ozona i kisika može deaktivirati HIV "in vitro. Ovaj članak (autor: Nathan Horowitz) opisuje nadolazeću Medizonovu fazu 1 kliničkih istraživanja na nekoliko lokacija u Italiji. 300 pacijenata zaraženih HIV-om ili hepatitisom B nasumce će biti raspodijeljeno u dvije grupe - kontrolnu i onu koju se tretira, i biti će proučavani tokom tri mjeseca doziranja i devet mjeseci kontrole nakon terapije. Tokom 12 tjedana 300 cm³ krvi biti će izvađeno, ozonizirano i onda vraćeno pacijentu, svaki drugi dan. "Preliminarni podaci Dr. Latina su vrlo zanimljivi," rekao je Mark Cohen, Ph.D., profesor medicine na Državnoj sveučilišnoj školi medicine u Shreveportu, Louisiana. "Njegove studije pokazuju da ozon zaista može uništiti HIV."

25. 03. 1994. Dallas, Texas je lokacija IBOM-ovog (International Bio-Oxidative Medicine Foundation) 5. Godišnjeg sastanka. Telefon 405/691-1452. Doktori medicine iz cijelog svijeta naglasili su svoje radove uspješnog korištenja ozona i/ili vodikovog peroksida i drugih oksidacijskih sredstava u medicini, i prisustvovanja na specijalnim edukativnim radionicama. Među priloženim dokumentima bili su:

"Spontanost oksidacije u prirodi" Majid Ali, MD

"Ozon u medicini" Frank Shallenberger MD

"Vodikov peroksid i slobodni radikali" Charles H. Farr MD Ph.D.

"Kompleksni oksidacijski spojevi" George Freibott ND

"Iskustva u daljnjem liječenju AIDS-a, raka i kemijske toksičnosti / preosjetljivosti korištenjem biooksidativnih nutricionističkih terapija" Robert Allen MBBS (Australija)

"Uzrok svih bolesti sa holističkog stajališta" Ed McCabe

"Oksidativna terapija i odgovor na problem AIDS-a" Robert Willner MD, Ph.D

"AIDS, imunologija i ozon" Frank Shallenberger, MD

"Iskustva s medicinskim ozonom" Stanley W. Beyrle, N.M.D.

"Ozon može deaktivirati HIV reduciranjem p120-CD4 afiniteta vezivanja, lizinizacijom lipidne ovojnice HIV-a i oksidacijom jezgre HIV-a" Oscar K. M. Hsu (Harvard)

Upozorenje ! Travanj 1994. Istraživač intervjuira EPA službenika - (Služba za zaštitu okoliša - telefon 800/241-1754, 800/444-7255, 800/447-6349) zaduženog za podatke o učinkovitosti i mikrobiološke studije, Zigfridas Vaituzisa, koji otkriva šokantnu činjenicu da se do tadašnjeg datuma svi statistički podaci američke vlade o AIDS-u odnose samo na HIV-1 ! Isto vrijedi i za sva testiranja u bankama krvi. HIV-2, HIV-3 i drugi oblici vjerojatno sve do broja 10 (HIV-0 u Francuskoj) uopće se ne testiraju ili unose u statističke podatke koje iznosi vlada i koji se iznova ponavljaju u medijima! Dakle, govori nam se o mnogo manjem broju zaraženih AIDS-om nego onom kojeg statistički podaci otkrivaju, a banke krvi učestalo daju krv zaraženu drugim oblicima HIV-a !

Kada se dođete testirati na HIV, traži se samo HIV-1! Zaboravite ono što vam sestre u bankama krvi govore i ono u što same vjeruju. Zatražite ih da vam donesu jedan od paketa za ekransko testiranje krvi i da vam pročitaju upute tiskane na njemu - upute se odnose samo na HIV-1. Testiranje na ostale tipove HIV-a morate zatražiti vi sami ili vaš doktor !

Od 01. 06. 1994 HIV-2 biti će priznat, a neke banke krvi već provode testiranje na HIV-2.

Komentar: Kroz veo političke varke govori nam se da je sve u redu, dok spremljena transfuzijska krv ostaje netestirana i zbog toga nesigurna, a statistički podaci uvelike su podcjenjeni! Što to političari smjeraju? Zvuči protuljudski i nehumano, zar ne?

Doživite li automobilsku nesreću, i probudite li se spojeni na vrećicu krvi, nemate li pravo znati je li inficirana HIV-om 2, HIV-om 3 itd.? Ozon propušten u obliku mjehurića kroz svu pohranjenu krv odmah bi rješio taj problem. Morate se upitati: Kontrolira li neka izvanzemaljska sila unutarne poslove naše vlade? Zasigurno ne zastupaju mene ili bilo kog od mojih prijatelja, niti vas ili vaše prijatelje, zar ne?

Travanj 1994. Još prije gore navedenih razgovora s CDC-om, njihov kompjuterizirani nacionalni informacijski i edukativni program o AIDS-u / CDC National AIDS Clearinghouse databank) sadržavao je sažetak priče u kojoj Ed McCabe svjedoči pred NIH 1992. o učinkovitosti ozonske terapije. Priča je naknadno tiskana u novinama "Washington Post", u sekciji o zdravlju, 06/23/94, str. 8 (od strane Davida Browna). Tjedan dana nakon navedenih razgovora, sve reference na svjedočenje gospodina McCabea i priča iz Washington Post novina potpuno su nestale iz CDC - ovog računala. (negdje oko 4/7/1994.). Baza podataka je u privatnom vlasništvu tvrtke Information Inc., Bethesda, MD.

Tekst prenesen sa: <http://www.argentumcompendium.org>

Lječenje ozonom u Zagrebu!!! <http://www.biozon.hr/>

